

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΒΕΡΡΟΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΟΥΣΗΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΣΚΗΤΗ ΤΗΣ ΒΕΡΡΟΙΑΣ
ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

Ταύτη προσετέθησαν ὁ Παρακλητικὸς Κανὼν καὶ οἱ
εἰκοσιτέσσαρες οἴκοι, ἥτοι Χαιρετισμοὶ εἰς τὸν Ὅσιον

*Ἐκδίδεται ποσοῖα
τοῦ Σεβ. Μητρο. Βερροίας καὶ Ναούσης ΠΑΥΛΟΥ
ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ Ἀρ. 10

ΒΕΡΡΟΙΑ 1980

**ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ
ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ
ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΩΝ ΟΙΚΩΝ**

Ἐποιήθησαν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει

ὕ π ὀ

Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου
Ἑμνογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΒΕΡΡΟΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΟΥΣΗΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΣΚΗΤΗ ΤΗΣ ΒΕΡΡΟΙΑΣ
ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

Ταύτη προσετέθησαν ὁ Παρακλητικός Κανὼν καὶ οἱ
εἰκοσιτέσσαρες οἴκοι, ἥτοι Χαιρετισμοὶ εἰς τὸν Ὅσιον

*Ἐκδίδεται ποιοῖα
τοῦ Σεβ. Μητρο. Βερροίας καὶ Ναούσης ΠΑΥΛΟΥ
ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ Ἄρ. 10

ΒΕΡΡΟΙΑ 1980

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (Τ. Τ. 140)

ΑΡΙΘ. { ΠΡΩΤ. 2873
ΔΙΕΚΠ. 1594

Ἀθήνησι τῆ 20 Σεπτεμβρίου 1979

Π ρ ὶ σ

Τὸν Σεβασμιότατον Μητροπολίτην
Βεροίας καὶ Ναούσης κ. Παῦλον

Σεβασμιότατε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς ὑποβληθείσας ἡμῖν, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 165/1-6-1979 ὑμετέρου ἐγγράφου ἀκολουθίας, α) τοῦ Ὁσίου Ἀπωνίου, Πολιούχου Βεροίας, β) τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀθανασίου τοῦ ἐκ Πύργου, γ) τῆς Ὁσιομάρτυρος Ἱεροσολήμ καὶ παρακλητικὸν Κανόνα εἰς τὸν Ὁσιον Θεοφάνη, πολιούχον Ναούσης, ποιηθείσας ὑπὸ τοῦ Μοναχοῦ Γερασίμου Μικραγιαννανίτου, ὡς καὶ τὴν σχετικὴν εἰσήγησιν τοῦ Σ.ε.β. Μητροπολίτου Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Θεοφίλου, Προέδρου τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ποιμαντικῶν Ἔργων τῆς 122ας Συνοδικῆς Περιόδου, Συνοδικῆ ἀποφάσει, ληφθείσῃ ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς 4-9-1979, ἐγκρίνομεν ταύτας ὡς καλῶς ἐχούσας καθ' ὅσον οὐδὲν τὸ ἀπᾶδον πρὸς τε τὰ δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιοπάτης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας περιέχεται ἐν αὐταῖς καὶ παρακαλοῦμεν, ὅπως κατὰ τὴν τάξιν ὑποβάλητε ἡμῖν πέντε (5) ἀντίτυπα τῶν ἐκδοθησομένων ἀνωτέρω Ἀκολουθιῶν διὰ τὸ Ἀρχεῖον τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ποιμαντικῶν Ἔργων καὶ Θείας Λατρείας.

Ἐπὶ τούτοις κατασπαζόμενοι τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα ἐν Κυρίῳ, διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιεραμματεὺς

† Ἀρχιμ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΔΙΑΠΗΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ Ἀποστολική Ἐκκλησία τῆς Βερροίας σεμνύνεται καὶ καυχᾶται, διότι ἔχει νὰ ἐπιδείξη χορείαν ἀγίων τοῦ Χριστοῦ, οἵτινες ὡς ἀσιέρες πάμφωτοι καταλάμπουσιν ἐν τῷ νοητῷ στερεώματι τῆς Ἀγίας Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Μετὰ θαυσιότητος εὐλαβείας κλίνομεν τὰ γόνατα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος πρὸ τοῦ σεπιτοῦ σκήνους τοῦ Ὁσίου Ἀντωνίου τοῦ Νέου — τοῦ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Τιμίου Προδροῦμον (Σκήτη Βερροίας) ἀσκήσαντος — ἐπικαλούμενοι τὴν εὐλογίαν καὶ προστασίαν του. Ἀγάλλεται δὲ καὶ χαίρει ἡ γενέτειρά του Βέρροια, διότι ἔχει τοιοῦτον πολιοῦχον καὶ προστάτην.

Ὁ σκοπὸς τῆς παρουσίας ἐκδόσεως τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου τοῦ Νέου, εἶναι διττός: πρῶτον ἡ ὀφειλομένη τιμὴ πρὸς τὸν Ὁσιον καὶ ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ καὶ δεύτερον ἡ ἀναζωπύρωσις τοῦ φρονηματος τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν τῆς Μητροπολιτικῆς ἡμῶν Περιφερείας.

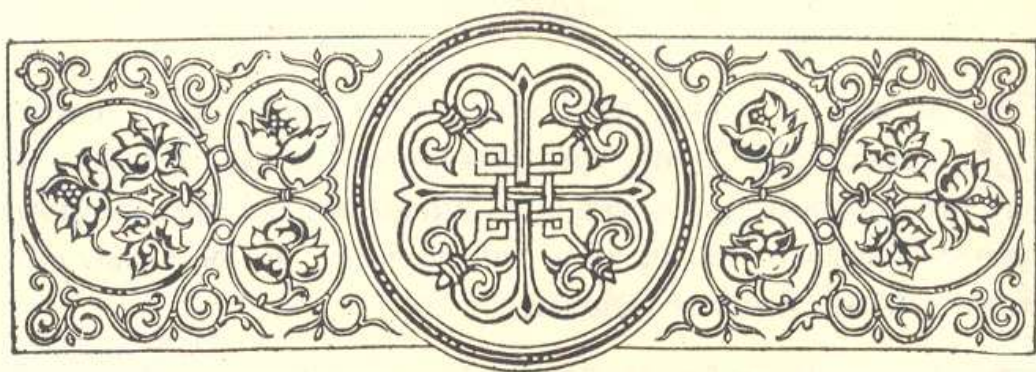
Προσφέροντες τὴν παροῦσαν ἀκολουθίαν, — ἡ ὁποία ἐποιήθη ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ὑπὸ τοῦ Μοναχοῦ Γερασίμου Μικραγιαννανίτου, Ὑμνογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας — εἰς τὸ εὐσεβὲς καὶ ἀγαπητὸν ἡμῶν ποίμνιον καὶ εἰς πάντα εὐσεβῆ, ἐπικαλούμεθα ἐπ' αὐτοὺς τὴν χάριν καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Κυρίου, διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου τοῦ ΝΕΟΥ.

Ἐγγραφον ἐν τῷ Ἱερῷ Ἐπισκοπείῳ Βερροίας τὴν Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως 1980.

† Ὁ Βερροίας, Καμπανίας καὶ Ναούσης

ΠΑΥΛΟΣ

Ἰανουαρίου ΙΖ'.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου
Πατρὸς ἡμῶν

ΑΝΤΩΝΙΟΥ

τοῦ ἐν τῇ Σκήτῃ τῆς Βερροίας ἀσκήσαντος,
τοῦ θαυματουργοῦ.

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Ἰστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Ο ἕτε ἐκ νεότητος Χριστῷ, Πάτερ ἀνευδότη καρδία, κατηκολούθησας, τότε πᾶσαν ἔλιπες, κόσμου τερπνότητα, καὶ τὴν Μάνδραν κατέλαβες, τοῦ θείου Προδρόμου, τούτου τὸν ἐνάρετον, βίον μιμούμενος· Ὅθεν χαρισμάτων ἀγίων, σκεῦος πολυτίμητον ὤφθης, Ὅσιε Ἀντώνιε ἐν Πνεύματι.

Ο ἕτε περιέκλεισας σ' αὐτόν, Πάτερ ἐν ἀβάτῳ σπηλαίῳ, πόθῳ τῷ κρείττονι, τότε τὸν ὁμώνυμον θεῖον Ἀντώνιον, ἐγκρατείας τοῖς σκάμμασι, καὶ τοῖς στεροστοάτοις, πόνοις τῆς ἀσκήσεως, χαίρων ἐξήλωσας· ὅθεν τοῦ ἐχθροῦ τὴν μανίαν, κατὰ σοῦ ποικίλως ὀρμῶντος, εἶλες καὶ κατήσχυνας Ἀντώνιε.

Ο ἕτε σοῦ τὸ σκῆνος τὸ σεπτόν, εὖρον θηρευταὶ ἐν σπηλαίῳ, χαρᾶς ἐπλήσθησαν, τότε μετενήνεκται τοῦτο τῇ νεύσει σου, πρὸς τὴν Βέρροϊαν Ἁγίε, καὶ πηγὴ θαυμάτων, καὶ πολλῶν ἰάσεων, ὥφθη ἐν Πνεύματι· νόσους γὰρ ἰᾶται παντοίας, καὶ δαιμόνων σμήνη ἐλαύνει, Ὅσιε Ἀντώνιε ἐκάστοτε.

Π ὅλις τῆς Βερροΐας ἀληθῶς, χαίρει ἐν τῇ δόξῃ σου Πάτερ, καὶ ἐπευφραίνεται· θεῖον γὰρ σε βλάστημα, ἔσχεν Ἀντώνιε, καὶ θερμὸν ἀντιλήπτορα, καὶ μέγαν μεσίτην, καὶ πρέσβυν πρὸς Κύριον, ἤδη ἐκτίησατο· ὅθεν καὶ τὸ θεῖόν σου σκῆνος, πόθῳ προσκυνούσα γεραίρει, τὴν ἀγίαν μνήμην σου μακάριε.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Α ἄνατεθεις ἀπὸ παιδὸς τῷ Κυρίῳ, τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν ἐβάδισας, ἀνεπιστρέπτῳ ψυχῇ, Ὅσιε Ἀντώνιε· ἐν ἀσκητικῇ γὰρ ἀρετῇ, Ἀγγέλων ὥφθης μιμητής, ἐναρέτου ζωῆς ὑπόδειγμα, καὶ τοῦ Σωτῆρος θεράπων θερμότητος. Καὶ νῦν τῆς δόξης αὐτοῦ κατατροφῶν, ἰκέτευε δεόμεθα, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων...

Ἀπόστιχα.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ν ἑὸς ἐν Ἀσκηταῖς, Ἀντώνιε ἐδείχθης, αὐτῶν τὴν πολιτείαν, καὶ τοὺς ἀγῶνας Πάτερ, ζηλώσας ὡς ἀσώματος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος...

Χ αίρει ὡς ἀληθῶς, Βέρροϊα ἢ πατρίς σου, τὸ θεῖον λείψανόν σου, ὡς θησαυρὸν πλουτοῦσα, Ἀντώνιε Πατὴρ ἡμῶν.

Στίχ. Μακάριος ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον...

Π ᾶσαν τῶν δυσμενῶν, καθείλες τὴν ἀπάτην, συντόνω σου ἀσκήσει, ἐξ ὧν τῆς πονηρίας, ρύου ἡμᾶς Ἀντώνιε.

Δόξα. Τριαδικόν.

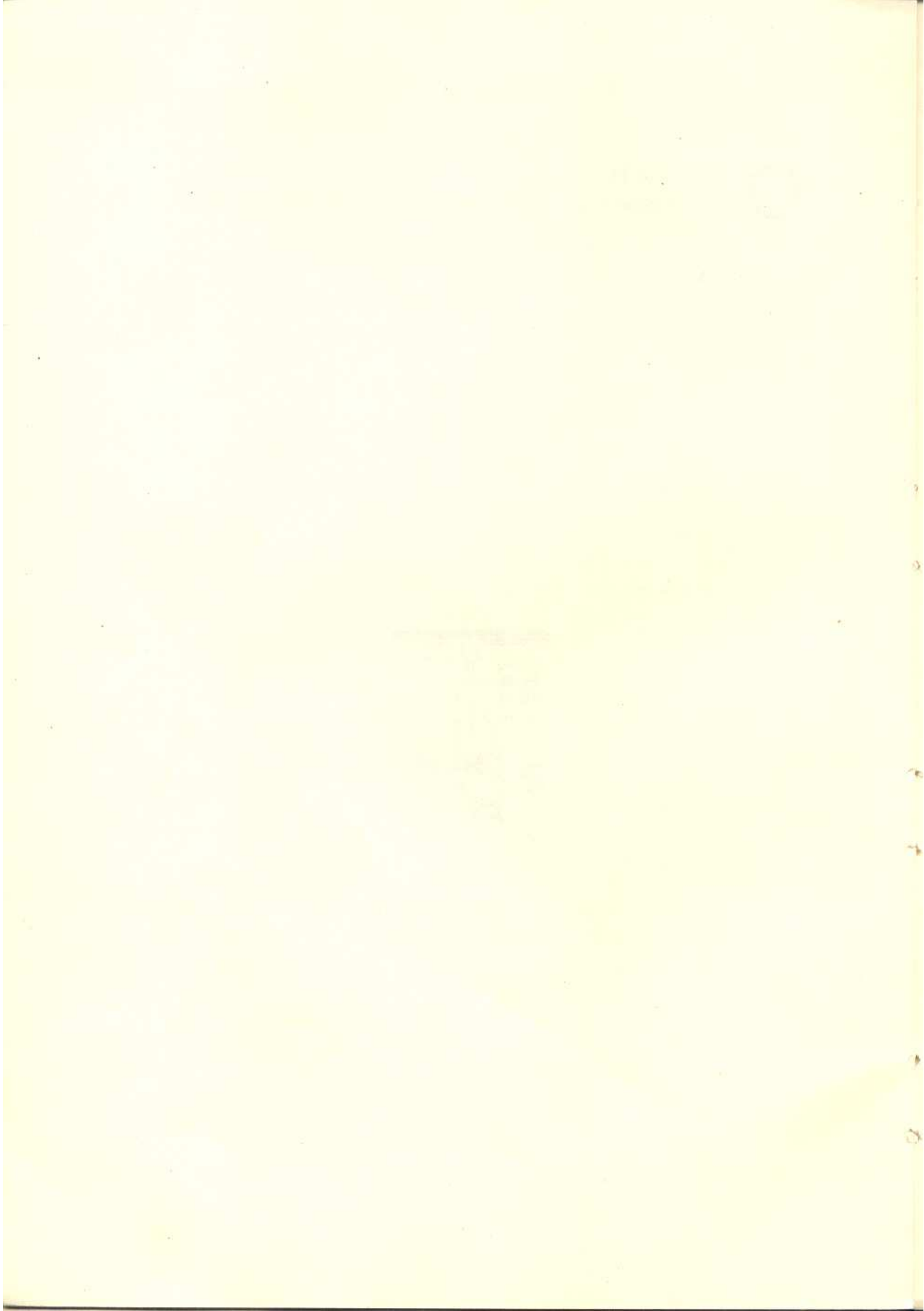
Π ᾶτερ σὺν τῷ Ἰῳ, καὶ Πνεύματι τῷ θεῷ, ὁμότιμε Θεότης, λιταῖς τοῦ Ἀντωνίου, ἐλέησον τοὺς δούλους σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο ἄλος ἐν τῷ Πατρὶ, ὁ Λόγος ὢν Παρθένη, ὅλος ἐν σοὶ σκηνώ-
σας, βροτὸς ἐκῶν ὠράθη, καὶ ἔσωσε τὸν ἄνθρωπον.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ τρισάγιον, τὰ Ἀπολυτικά ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἐσπε-
ρινοῦ καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστῶμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἑξῆς Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Βερροϊέων συστήματα, ἐν ὠδαῖς ἐορτάσωμεν, Ἀντωνίου σήμερον τοῦ θεόφρονος, τὴν φωτοφόρον πανήγυριν· ἰδοὺ γὰρ ἀνέτειλεν, ὥσπερ ἥλιος λαμπρός, καὶ ἀκτίσι τῆς χάριτος, τὰς ψυχὰς ἡμῶν, καταυγάζει καὶ λύει παθημάτων, τὴν ἀγλὴν καὶ διεγείρει, ἡμᾶς πρὸς ζῆλον οὐράνιον.

Ε'κ νεότητος Ὅσιε, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας, κοσμικὴν τερπνότητα ἀπωσάμενος, καὶ Μοναστῶν τῷ συστήματι, σ' αὐτὸν προσενήνοχας, τὴν ἰσαγγελὸν ζωὴν, ἱερῶς παιδευόμενος, καὶ πτερούμενος, πρὸς ἀγάπην Ἀντώνιε τὴν θεῖαν, ἐγκρατείας τοῖς ἀγῶσι, καὶ ψυχικῇ καθαρότητι.

Ε'ν σπηλαίῳ κατώκησας, θεῖῳ πόθῳ πυρούμενος, καὶ καθάπερ ἄσαρκος πεπολίτευσαι, πόνοις ἀμέτροις Ἀντώνιε, νηστεῖαις καὶ δάκρυσι, καὶ συντόνοις προσευχαῖς, καὶ καθεῖλες τὸν δράκοντα, τὸν πολέμιον, κατὰ σοῦ φρουαττόμενον ποικίλως· διὰ τοῦτο ἐπαξίως, παρὰ Κυρίου δεδόξασαι.

Ω'ς πολύτιμον θήραμα, θηρευταὶ οἱ θεόφρονες, προμηθεῖα κρείττονι ὀδηγούμενοι, τὸ σὸν ἐφεύραντο λείψανον, Ἀντώνιε Ὅσιε, καὶ ἐπλήσθησαν πολλῆς, εὐωδίας καὶ χάριτος, θεῖῳ Πνεύματι, καὶ ἀνήγγειλαν τοῦτο ἐν Βερροῖα, μεγαλύνοντες τὸν Κτίστην, τὸν σὲ λαμπρῶς θαυμαστώσαντα.

Θησαυρὸν ὡς οὐράνιον, τὸ σὸν ἅγιον λείψανον, ἡ πατρίς σου δέδεκται Πάτερ Ὅσιε· ταύτη γὰρ τοῦτο δεδώρησαι, ὃ τρόπῳ ἠθέλησας· διὰ τοῦτο Βερροιεῖς, εὐλαβῶς ἐναπέθεντο, τοῦτο Ἄγιε, εἰς ναὸν ἱερὸν ἀναπηγάζον, ἰαμάτων θεῖα ρεῖθρα, τῇ ἐνεργείᾳ τῆς χάριτος.

Τῆς Βερροίας τὸ βλάστημα, καὶ θερμὸν ἀντιλήπτορα, καὶ Ὀσίῳν πάντων τὸν ἰσοστάσιον, τὸν θεοφόρον Ἀντώνιον, τὸν πᾶσι βλαστάνοντα, ἰαμάτων δωρεάν, καὶ κινδύνων ρυόμενον, τοὺς προστρέχοντας, τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ λειψάνοις πίστει, μακαρίσωμεν προφρόνως, ὡς ἡμῶν πρέσβυν πρὸς Κύριον.

Δόξα. Ἦχος πλ. 6'.

Σήμερον ὡς ἑωσφόρος νοητός, ἡ τοῦ Ὀσίου Ἀντωνίου μνήμη ἐπέστη, τῶν πιστῶν τὰς διανοίας πυρσεύουσα, ἀρετῶν τῇ αἴγλῃ· τῷ γὰρ θείῳ φωτί, τὴν ζωὴν κατευθύννας, ἄγγελος ὤφθη ἐν σώματι, ὑπὲρ τὰ ὀρώμενα βιώσας, καὶ πάντα συγκινεῖ βοῆσαι αὐτῷ· χαίροις ὁ ἐκ παιδὸς Θεῷ ἀνατεθείς, καὶ μέχρι τέλους αὐτῷ δουλεύσας, συντονωτάτη ἀσκήσει· χαίροις ὁ τῶν πάλαι Ὀσίων χαρακτηρίσας τὴν ζωὴν, καὶ τῆς εὐκλείας ἐκείνων, κοινωνὸς γενόμενος· χαίροις ὁ τῆς Βερροίας βλαστός, καὶ θεῖος πολιοῦχος, καὶ πρὸς Χριστὸν πρεσβευτῆς θερμότητος· ὃ πρέσβευε δεόμεθα, Ἀντώνιε Πάτερ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε, τίς μὴ ἀνυμνήσει σου, τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρός, ἐκλάμπας Τίδος μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρὸν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. γ'. 1).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κά-

λιὰ δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῶ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἠσπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ, ἡ πόλις Βερροίας, τὸν θεοφόρον Ἀντώνιον, ἐν κόλποις κατέχουσα, ὡς θησαυρὸν ἀναφαίρετον· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνεβλάστησεν, ὡς φοῖνιξ κατάκαρπος, καὶ τῆς ἐν Χριστῷ τελειότητος, τὸν γλυκασμὸν πᾶσι παρέχει· καὶ τῶν τιμίῳ αὐτοῦ λειψάνων, τὴν σορὸν πλουτοῦσα, τοῦ ἐξ αὐτῆς προϊόντος ἁγιασμοῦ, τὰς δωρεὰς καρπώθητι· καὶ τῶν θαυμάτων τὰς δυνάμεις ὁρῶσα, τῷ Σωτῆρι βόησον· Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος β΄.

Απὸ παιδὸς τὴν κρείττονα τρίβον, ὅλη ψυχῇ ἐπόθησας, Ἀντώνιε Πάτερ· καὶ τοῖς ἐν κόσμῳ χαίρειν εἰπὼν, τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἦρας, καὶ τῷ ἀγῶνι τῆς ἀσκήσεως, σεαυτὸν ὑπέταξας· ἔνθεν σαρκὸς τὸ φρόνημα, ὑποτάξας τῷ νοῖ, τὰς ψυχικὰς δυνάμεις ἐλάμπρυνας, ταῖς θεῖαις ἀναβάσεσιν· ἐκ πρακτικῆς γὰρ ἀρετῆς, πρὸς θεωρίας ἤρθης ὕψωσιν, τῶν χαμαὶ κειμένων, ὀλικῶς ἀπαναστάς· διὸ ἐπανεπαύσατο, ἐν σοὶ Χριστὸς ὁ Κύριος.

Ἦχος γ΄.

Ως φωτὸς ἐνδιαίτημα, τὸ σπήλαιον ὤκησας, πάσης σχέσεως σαυτὸν χωρίσας, ὑλικῆς παμμάκαρ, καὶ τῷ Θεῷ μόνῳ ὁμιλῶν καὶ ἐνούμενος· καὶ δι' ἀκροτάτης ἀσκήσεως, τὸν νοῦν καθαγνίσας, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατοικητήριον γέγονας· οὗ τὴν δυναστείαν ζωσάμενος, φυσικῆς μὲν ἀσθενείας περιεγένου, τοῦ πονηροῦ δὲ κοσμοκράτορος, τὰς κατὰ σοῦ μηχανὰς διέλυσας· καὶ ἐν πᾶσι δόκιμος φανείς, τῆς ἀφθαρσίας τὸν στέφανον ἐδέξω, Ἀντώνιε Ὅσιε, Ἀγγέλων ἰσοστάσει.

Ἦχος δ'.

Ασκητικῶς τελέσας τὸν δρόμον, καὶ τῷ Θεῷ εὐαρεστήσας, δι' ἀρετῆς λαμπρότητα, τῆς αἰωνίου ζωῆς ἐδέξω τὸ δηνάριον, ἐπαξίως τῶν πόνων σου, Θεοφόρε Πάτερ Ἀντώνιε· καὶ τὸν καρπὸν τῆς θεώσεως τρυγήσας, ὡς θησαυρὸν θεοδώρητον, τὸ θεῖόν σου λείψανον δέδωκας ἡμῖν ὃ ἡ πόλις σου Βέρροια, εὐλαβῶς προστρέχουσα, λαμβάνει τὰς ἰάσεις, καὶ πᾶσαν δόσιν ἀγαθὴν, τῷ Χριστῷ βοῶσα· Κύριε δόξα σοι.

Λόξα. Ὁ αὐτός.

Τὸν ἐν Ὅσιοις νέον ἀσκητὴν, καὶ ἐν Πατράσιν ἡγιασμένον, Ἀντώνιον τὸν Ὅσιον, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς εὐφημήσωμεν· ἀγάπη γὰρ θεία στοιχειωθείς, ὑπερφυεῖς ἀγῶνας διήνυσε, σαρκὸς πᾶσαν ἀπορρίψας πρόνοιαν· καὶ ὑπερφυῶν χαρίτων ἀξιωθείς, τὴν Ἐκκλησίαν πυρσεύει τοῖς θαύμασι, καὶ τὴν ἐνεγκαμένην Βέρροϊαν, τῷ ἑαυτοῦ ἀγιάζει λειψάνῳ, καὶ πᾶσιν αἰτεῖται παρὰ Χριστοῦ, εἰρήνην καὶ θεῖον ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων...

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ὁ τῆς Βερροίας βλαστός, ὁ τῶν Ὅσιων μιμητὴς καὶ ὁμότροπος· τοῖς ἴχνεσι γὰρ ἐκείνων, πυρπολουμένη ψυχῇ, οὐρανίῳ πόθῳ ἠκολούθησας, σαυτὸν ἀρηυσάμενος, καὶ νηστείαις καὶ δάκρυσι, σαρκὸς νεκρώσας, ὀλοτρόπως τὸ φρόνημα, καὶ τοῦ Πνεύματος, θησαυρίσας τὴν ἔλλαμψιν ὅθεν καθάπερ ἄγγελος, ἐβίωσας Ὅσιε, καὶ τῶν Ἀγγέλων τῆς δόξης, περιφανῶς κατηξίωσαι, Ἀντώνιε Πάτερ, ἱκετεύων ὑπὲρ πάντων, τῶν εὐφημούντων σε.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Χαίρων τὴν τοῦ Προδρόμου Μονήν, καταλαβὼν θείῳ περoυμένoς ἔρωτι, μισήσας τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἐν ἐγκρατεῖα πολλῇ, τὴν ζωὴν σου Πάτερ καθυπέβαλες· ἐντεῦθεν πρὸς κρείττονα, ἐπειγόμενος ἄσκησιν, καὶ θεωρίαν, ὑψηλῶν ἀναβάσεων, μόνος ὤκησας, ἐν σπηλαίῳ ὡς ἄσαρκος· ὅθεν τοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, φωτὸς ὠφθῆς ἔμπλεως, καὶ τῶν δαιμόνων καθεῖλες, τὰς ἐπιθέσεις Ἀντώνιε. Καὶ νῦν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον...

Χαίροις τῆς αἰωνίου ζωῆς, ὁ κληρονόμος θεοφόρε Ἀντώνιε, ὡς ταύτης ἀξίως ζήσας, ἐν τῇ προσκαίρῳ ζωῇ, καὶ Χριστοῦ πληρώσας τὰ προστάγματα· διό σου τὸ σκῆνωμα, θηρευταῖς ἐφάνερωσας, ἐν τῷ σπηλαίῳ, κατακείμενον Ὅσιε, ὃ καὶ δέδωκας, ξενοτρόπως τῇ πόλει σου· ὅθεν ὡς πολιοῦχόν σε, γεραίρει ἡ Βέρροια, καὶ τὴν ἀγίαν σου μνήμην, πανηγυρίζει κραυγάζουσα· Χριστὸν ἐκδυσώπει, ὑπὲρ τῆς σῆς κληρουχίας, Πάτερ δεόμεθα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Α'σκητικοῖς σου σκάμμασι, τὸ πῦρ τῆς θείας ἀγάπης, πᾶσιν ὑπέδειξας, θεοφόρε Ἀντώνιε· ὑπεραρθεῖς γὰρ τῶν γερωῶν, ὡς ἄσαρκος ἀπεδύσω, πρὸς τὴν πάλην τοῦ πονηροῦ κοσμοκράτορος, τῆς φυσικῆς ἀσθενείας, τοὺς ὄρους ὑπεριδὼν, καὶ τὴν τούτου θριαμβεύσας δύναμιν· Διὸ Χριστὸς ὁ Κύριος, λαμπρῶς σὲ ἐδόξασε, καὶ παρέχει διὰ σοῦ, ἰάματα ἡμῖν ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ τὸ θεῖον ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Α'νύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμὸν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ τρισάγιον, καὶ τὰ Ἀπολυτίκια.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Μέγα καύχημα, καὶ πολιοῦχον, σὲ πλουτήσασα, πόλις Βερροίας, θεοφόρε παμμάκαρ Ἀντώνιε, τῇ σῇ πρεσβείᾳ προστρέχει ἐκάστοτε, προσπτυσσομένη τὴν πάντιμον Κάραν σου. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

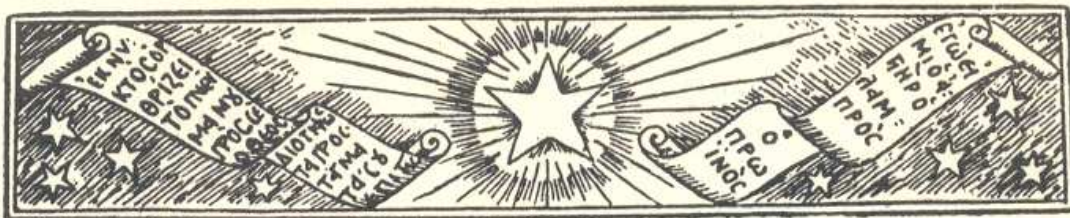
Ἔτερον. Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τῆς Βερροίας τὸν γόνον καὶ Ἀγγέλοις ἐφάμιλλον, καὶ τῶν ἀπ' αἰῶνος Ὀσίων ἀληθῶς τὸν ισότιμον, τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις οἱ πιστοί, Ἀντώνιον τὸν νέον ἀσκητὴν· ἰαμάτων γὰρ παρέχει τὴν δωρεάν, τοῖς πίστει ἀνακραύζουσι· δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου...

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ω'ς ἔαρ νοητόν, ἐν καιρῷ τοῦ χειμῶνος, ἐπέφανεν ἡμῖν, ἡ ἀγία σου μνήμη, Ἀντώνιε μακάριε, Ἀσωμάτων ἐφάμιλλε, ἦν γεραίροντες, ὁσμῆς πληρούμεθα θείας, καὶ λυτρούμεθα, τῆς τῶν παθῶν δυσωδίας, πρεσβείαις σου Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ω'ς τέξασα ἡμῖν, ἐν σαρκὶ ὑπὲρ φύσιν, τὸν πάντων Ποιητὴν, καὶ Θεὸν καὶ Δεσπότην, ἐρρύσω κατακρίσεως, τῆς ἀρχαίας τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀνέβλυσας, ἡμῖν πηγὴν εὐλογίας, τοῖς δοξάζουσιν, Εὐλογημένη Παρθένε, τὸν ἄφραστον τόκον σου.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ε'ν σπηλαίῳ μονώτατος διελήλυθας, τὴν μακαρίαν ζωὴν σου Πάτερ Ἀντώνιε, καὶ ἠνώθης τῷ Θεῷ νοῦ καθαρότητι, καὶ τῶν ἐκειθεν δωρεῶν, σκεῦος ὄφθης ἐκλεκτόν· διό σου τὴν θείαν μνήμη, γεραίροντες κατὰ χρέος, τὸν σὲ δοξάσαντα δοξάζομεν.

Θεοτοκίον.

Ε'κ γαστροῦ σου προῆλθε καθ' ἃ ἠυδόκησεν, ἐν μορφῇ τῇ βροτεία σώζων τὸν ἄνθρωπον, ὁ ἀπερίληπτος Θεὸς καὶ ἀκατάληπτος· ὃν καθικέτευε αἰεὶ, Θεοτόκε Μαριάμ, διδόναι παισμάτων λύσιν, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἐν πίστει, τὴν ἀνερμήνευτον λοχείαν σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλαιον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εκ Βερροίας ὡς ἄστρον ἀειφάνες, ἀνατείλας καὶ βίον ἀγγελικόν, ἀνύσας, μακάριε, ἀκλινῶς ἐκ νεότητος, καταπυρσεύεις πάντας,

ἀκτίσι τῆς χάριτος, παθῶν τε καὶ δαιμόνων, ἐλαύνων τὴν ζόφωσιν ὄθεν καὶ νομίμως, τὸν ἀγῶνα τελέσας, τῆς ἄνω λαμπρότητος ἐπαξίως τετύχηκας, θεοφόρε Ἀντώνιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Τὸ περίοπτον ὄρος καὶ ἐμφανές, τὴν χρυσήλατον στάμνον καὶ λογικὴν, τὴν ἔνδον βαστάσασαν, οἷα μάννα γλυκύτατον, τὸν Ζωοδότην Λόγον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὑμνήσωμεν συμφώνως, βοῶντες καὶ λέγοντες· χαῖρε Θεοτόκε, Ἀειπάρθενε Κόρη, ἡ πᾶσι παρέχουσα, ἰλασμὸν ταῖς πρεσβείαις σου, τοῖς πιστῶς ἐκβοῶσί σοι. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναι τὴν συγχώρησιν, τοῖς θερμῶς προσιοῦσι, τῇ σκέπῃ σου Ἀχραντε.

Τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου ~~αποστόλου~~.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον...

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Πάντα μοι παρεδόθη...

Ὁ Ν' Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. 6'.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Τὸ τῆς ἀσκήσεως σκάμμα ὑπελθὼν, τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ καθείλες τὸ κράτος, ἐν τῇ ἄνωθεν ροπῇ, θεοφόρε Ἀντώνιε· καὶ τῆς σαρκὸς νεκρώσας τὸν νόμον, τῆς αἰωνίου ζωῆς τοὺς καρποὺς ἐγεώργησας, τῆς Ἀγίας Τριάδος, τὴν ψυχὴν μονὴν τελέσας. Καὶ νῦν τῆς δόξης αὐτῆς, ἀνακεκαλυμμένως ἐντροφῶν, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Ὁ Ἱερεὺς. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου...

Εἶτα οἱ κανόνες, τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ὁσίου οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

«Βερροίας Ἀντώνιος δόξα ἔφυ. Γερασίμου».

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Βιώσας ὡς ἄγγελος, τῆς τῶν Ἀγγέλων λαμπρότητος, Ἀντώνιε Ὁσιε, λαμπρῶς ἠξίωσαι· ὅθεν λάμπρυνον, νοός μου τὸ ζοφῶδες, ὑμῆσαι τὴν μνήμην σου, καὶ τοὺς καμάτους σου.

Ε'σχάτοις ἐν ἔτεσι, τρωθεις ἀγάπη τῇ κρείττονι, τῶν πάλαι ἐξήλωσας, τὴν θεϊαν ἀσκησιν, καὶ τὰ σκάμματα, Πάτερ τῶν Ὁσίων, καὶ τούτων ισότιμος, ὠφθης Ἀντώνιε.

Ρημάτων ὡς ἤκουσας, Εὐαγγελίου τῆς χάριτος, Χριστῷ ἠκολούθησας, ἀπὸ νεότητος, καὶ νεκρώσας σου, τὴν σάρκα θεοφόρε, δοχεῖον πολύτιμον, ὠφθης τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Ρεόντων ὑπέρτερον, τὸν νοῦν μου δεῖξον Πανάχραντε, καὶ τοῦτον ἐκκάθαρον, πάσης φαυλότητος, ὡς ἂν Δέσποινα, ἐνθέων νοημάτων, πλησθῆ τειχιζόμενος, φόβῳ τοῦ κρείττονος.

Καταβασία. Χέρσον ἀβυσσοτόκον...

ᾠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Ο'σίων μιμούμενος τὸν τρόπον, προσῆλθες Μονῇ τῇ ἱερᾷ, τοῦ Βαπτιστοῦ Ἀντώνιε, καὶ σεαυτὸν ἀνέδειξας, μονὴν Ἁγίου Πνεύματος, καθαρωτάτη ἀσκήσει σου.

Ι'σχὺν ἐνδυσάμενος τὴν θεϊαν, ἠρνήσω σεαυτὸν ὀλοσχερῶς, Κυρίῳ ἀναγόμενος, ὡς ἄσαρκος Ἀντώνιε, ταῖς πρὸς τὸ κρεῖττον Ὁσιε, ἀσκητικαῖς ἐπιδόσει.

Α'γγέλων ισότιμος ἐδείχθης, δοχεῖον ὀσίων ἀρετῶν, καὶ ἀπαθείας σκῆνωμα, καὶ γέρας καὶ διάδημα, Ἀντώνιε μακάριε, Βερροίας τῆς βλαστησάσης σε.

Θεοτοκίον.

Σαρκὶ ὀμιλήσας ἐξ ἀγνῶν σου, αἱμάτων ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀλογίαν ἔλυσεν, ἡμῶν δι' ἀγαθότητα, καὶ πρὸς τὴν πρώτην εὐκλειαν, ἡμᾶς Παρθένε ἀνήγαγε.

Καταβασία. Τὸ στερέωμα τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων...

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σπηλαίῳ παρώκησας, ὡς Ἡλιοῦ μιμητής, καὶ ἄσαρκον ἦνυ-
σας, μετὰ σαρκὸς βιοτήν, Ἀντώνιε Ὅσιε· ὄθεν τοὺς προ-
σιόντας, τοῖς σεπτοῖς σου λειψάνοις, ρύου πάσης ἀνάγκης, καὶ πα-
θῶν ἀκαθάρτων, ὡς ἔχων παρρησίαν, πολλὴν πρὸς τὸν Φιλάν-
θρωπον.

Θεοτοκίον.

Θεὸν ὡς κήσασα, τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, ἀγάθυνον Δέσποι-
να, τὴν κακωθεῖσαν δεινῶς, ψυχὴν μου τοῖς πάθεσι· ρῦσαί
με τῆς μανίας, τοῦ δολίου Βελίαρ· δίδου μοι μετανοίας, ἀφορμὰς
σωτηρίους· πρὸς σὲ γὰρ Θεοτόκε, προστρέχω ἐκ πίστεως.

Ὦδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ·

Α'πὸ πάσης συνουσίας, τῶν ἀνθρώπων Ἀντώνιε, σεαυτὸν μα-
κρύνας, ἔρωτι τῷ θείῳ περνούμενος, ἐν ἀπερήμῳ σπηλαίῳ
χαίρων ὤκησας, καὶ ἰσάγγελος, μετὰ σαρκὸς ἐχρημάτισας.

Νοῦν τὸν σὸν ἀποκαθάρας, ὑλικῆς πάσης σχέσεως, καὶ δουλα-
γωγῆσας, πόνοις καὶ νηστείαις τὸ σῶμά σου, τῶν ὑπὲρ λό-
γον ἐπλήσθης ἐπιλάμψεων, ψάλλων Ὅσιε· δόξα Χριστὲ τῇ δυνά-
μει σου.

Τοῦ ἐχθροῦ τοῦ ἀοράτου, οὐδαμῶς ἐδειλίασας, τὰς ἐφόδους Πά-
τερ, καὶ τὰς μηχανὰς καὶ τὰ φόβητρα· ἀκαταπλήκτω ψυχῇ
γὰρ τοῦτον ἤσχυνας, ὄπλον ἄμαχον, ἔχων τὴν ἀνωθεν δύναμιν.

Θεοτοκίον.

Ω'ς Πυρίμορφος καθέδρα, ὡσπερ θάλαμος πάμφωτος, φέρεις
ἐν ἀγκάλαις, τὸν Παμβασιλέα τῆς κτίσεως· ὄθεν χειρῶν με
Παρθένε τοῦ ἀλάστορος, ἀπολύτρωσαι, καὶ φόβῳ θείῳ με τείχισον.

Καταβασία. Ἐκάλυπεν οὐρανοὺς...

Ὦδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ναμάτων τοῦ Πνεύματος, πλησθεὶς Πάτερ Ἀντώνιε, βρούεις
ἰαμάτων θεῖα ρεῖθρα, τοῖς προσιούσι τῇ σῇ ἀγία σορῶ, καὶ
τοὺς προσκυνοῦντας εὐλαβῶς, τὴν ἀγίαν Κάραν σου, ἀγιάζεις ἐν
χάρτι.

Ι'δόντες ἐξέστησαν, οἱ θηρευταὶ Ἀντώνιε, χεῖρα οἶονεὶ αὐτοὺς καλοῦσαν, ἐν τῷ σπηλαίῳ τῷ ἀποκρήμνῳ δραμεῖν, ὃ καὶ προσελθόντες ἐν σπουδῇ, εὗρον κατακείμενον, τὸ σὸν ἅγιον λείψανον.

Ο'σίως κεκοίμησαι, καὶ πρὸς Θεὸν ἀνέδραμες, Ὅσιε Ἀντώνιε ἐν δόξῃ, καὶ τὸ σεπτὸν σου σκῆνωμα δέδωκας, πόλει τῆς Βερροίας θαυμαστῶ, τρόπῳ ὡς ἠθέλησας, ὡς ἀγίασμα ἔνθεον.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς μου τὸ φρόνημα, τὸ ἀντιστρατευόμενον, κατὰ τοῦ νοῦς τοῦ νόμου Κόρη, νεκρὸν ἀπέργασμα τῇ σῇ χάριτι, καὶ τὴν νεκρωθεῖσάν μου ψυχὴν, ζώωσον πρεσβείαις σου, ὡς πηγὴ ζωῆς Ἀχραντε.

Καταβασία. Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας...

Ὡδὴ στ'. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Δόξαν καὶ πλοῦτον καὶ ἔφορον, καὶ στέφος ἀληθῶς χρυσοκόλλητον, πόλιν Βερροίας σε, ἔχουσα Πάτερ Ἀντώνιε, λαμπροφανῶς γεραίρει, τὴν θεῖαν μνήμην σου.

Οὐ βόες Πάτερ οἱ φέροντες, τῇ νεύσει σου τὸ θεῖόν σου σκῆνωμα, ἐλθόντες ἔστησαν, ἔνθα τὸ πάλαι ἐνίδρυται, ὁ οἶκός σου καὶ πάντες, ὄντως ἐθαύμασαν.

Ξένος τοῦ κόσμου γενόμενος, ζωὴν τὴν ὑπερκόσμιον ἔζησας, τῷ ξένῳ τρόπῳ σου, μετὰ σαρκὸς Πάτερ Ὅσιε· καὶ νῦν ξένα ἐργάζῃ, ἡμῖν θαυμάσια.

Θεοτοκίον.

Α'κτίστου φύσεως πέφηνας, Ἀγνὴ καὶ τῆς κτισθείσης μεθόριον, Θεὸν κηύσασα, καὶ τὸν Ἀδὰμ ἀνυψώσασα· διό με ἐκ τοῦ λάκκου, παθῶν ἀνήγαγε.

Καταβασία. Ἐβόησέ σοι, ἰδὼν ὁ Πρέσβυς...

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένοσ σήμεραν.

Ε'ορτάζει χαίρουσα, τῶν Βερροιέων ἡ πόλις, τὴν ἀγίαν μνήμην σου, Ἀντώνιε θεοφόρε· ταύτης γάρ, βλαστὸς ὑπάρχεις καὶ πολιοῦχος· ὅθεν σου, τὴν χαριτόβρυτον Πάτερ Κάραν, κεκτημένη ὡσπερ πλοῦτον, πάσης λυτροῦται θλίψεως Ὅσιε.

Ὁ Οἶκος.

Ε'κ νεότητος Πάτερ ἠγάπησας, ἐν ταῖς τρίβοις Κυρίου πορεύεσθαι· διὸ πάντα λιπὼν τὰ ἡδύνοντα, ἐν τῷ κόσμῳ καθάπερ σφαλλόμενα, ἤρας ἐπ' ὤμων τὸν Σταυρόν, καὶ ἠκολούθησας Χριστῷ, ἀνεπιστρόφῳ λογισμῷ· καὶ ἐν σπηλαίῳ οἰκήσας ὡς ἄσαρκος, ἐγκρατείας συντόνῳ ἀσκήσει, καὶ ἀενάῳ προσευχῇ, ἔξω κόσμου καὶ σαρκὸς γέγονας, ὑπὲρ τὰ ὀρώμενα βιώσας· καὶ τοῦ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὸ φρύαγμα, κατὰ σοῦ ποικιλοτρόπως ὠρουμένου, ἐπλήσθης Ὅσιε· διὸ Βέρροια ἢ πατρίς σου ἐν σοὶ καυχωμένη, προσπίπτει τοῖς τιμίῳις λειψάνοις σου, καὶ πάσης λυτροῦται θλίψεως Ὅσιε.

Συναξάριον.

Τῆ ἰζ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου τοῦ νέου καὶ θαυματουργοῦ, τοῦ ἐν τῇ Σκήτη τῆς Βερροίας ἀσκήσαντος.

Στίχ. Ἀντώνιος καύχημα Βερροίας ὦφθη.

Ἀσκήσας ὡς ἄσαρκος ὑστέροις χρόνοις.

Ἐβδομάτη δεκάτη Ἀντώνιος πότμον θεῖον ἔτλη.

Οὗτος ὁ ὄσιος πατὴρ ἡμῶν Ἀντώνιος ὁ νέος, τὸ γένος μὲν ἦν ἐκ Βερροίας τῆς κατὰ Μακεδονίαν· γεννηθεὶς δὲ ἐκ γονέων φιλαρέτων καὶ εὐσεβῶν· βιούντων ἐν αὐταρκεῖα, ἐλευθεριῶς ἀνήγετο καὶ αὐτός, καὶ πρὸς ἀρετὴν ἐτυπούτο. Μήπω δὲ καθαρῶς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ὑπερβάς, ἔρωτι θεῷ τρωθεὶς, καὶ πάσῃ τρυφῇ καὶ ματαιότητι τοῦ βίου χαίρειν εἰπών, τὸν κατὰ τὴν Πιερίαν τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ Μοναστήριον καταλαμβάνει, πλήθει μοναχῶν, ἀρετῆς ἐργασία κατ' ἐκείνον τὸ καιρὸν ἀκμάζον· καὶ ὑποταξάμενος πᾶσι, καὶ τὸ σχῆμα τῶν μοναχῶν ἐνδύς, ζέοντι πνεύματι, καὶ προθυμίᾳ πολλῇ, κατειργάζετο τὴν ἀρετὴν, πᾶν τὸ προσσταττόμενον σπουδαίως πράττων, καὶ ὡσπερ τύπος καὶ παράδειγμα καλοῦ γενόμενος τοῖς ἄλλοις· ἤδη δὲ καὶ κατ' ἀρετὴν προκόπτων, ἐν ἐπιθυμίᾳ γέγονε καὶ τελειότερου βίου, καὶ ὑψηλοτέρας ἀγωγῆς, καὶ πολλὰ τοῦ προεστῶτος τῆς Μονῆς δεηθέντι, ἐπιτραπῆναι τὴν πρὸς τὸ παρακείμενον ὄρος ἀναχώρησιν εἰς ἡσυχίαν παντελεῖ ἐπιτέτραπτο.

Τὸ ὄρος οὖν ἅπαν διερευνησάμενος, καὶ πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, (Ἀλιάκμων ἦν οὗτος), σπήλαιον εὐρηκῶς δεινῶς ἄβατον, οὐ διὰ τὴν σκληρότητα τοῦ τόπου μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν προσπεφυκυῖαν λόχμην, βαθεῖαν καὶ δυσδιεξιτήτον οὔσαν, κατώκησεν ἐν αὐτῷ, μηδενὸς ἀνθρώπων συνειδοτός, ὅτι μὴ ἱερέως τινος ἔντινι κώμη τῶν περὶ τὸ ὄρος κατοικούντων, συνήθους αὐτῷ καὶ πρότερον ὄντος καὶ γνωρίμου, κατὰ τινα περίοδον, διὰ τινος ἀδήλου τὰ πολλὰ, καὶ ἀσαφοῦς πρὸς αὐτὸν ἐρχομένου στενωποῦ, κοινωνίας ἡξίου σώματος Δεσποτικοῦ.

Διήγαγε μὲν οὖν ἐν τούτῳ τῷ σπηλαίῳ πενήκοντα ἔτη, πάσης συνουσίας ἔρημος ἀνθρωπίνης, ἑαυτῷ δὲ μόνον προσαδολεσχῶν καὶ Θεῷ, οὐδενὶ ἑτέρῳ χρησάμενος πρὸς τροφήν, ὅτι μὴ ταῖς τῷ σπηλαίῳ περιπεφυκυῖαις βοτάναις, καὶ ὕδατι ποταμίῳ· πολλοὺς δὲ ὑπέμεινε κινδύνους καὶ πειρασμοὺς ἐκ δαιμόνων, ὡς ἐξεγέτο μαθεῖν παρὰ τοῦ προσφοιτῶντος ἱερέως, ἐκείνου διηγουμένου ἀκηκόοτος· πληγαῖς τε γὰρ αὐτῷ ἐνέτειναν μέχρι θανάτου, πολλάκις δίκην ληστῶν ἐπελθόντες, ἀλλὰ καὶ μορφὰς θηρίων ἀλλοκότων τε καὶ φοβερῶν ἐπάγοντες, καὶ τὸ τοῦ ποταμοῦ ρεῦμα ἐξογκοῦντες φανταστικῶς κατὰ τοῦ Ἁγίου, ἐδόκουν αὐτῷ τῷ σπηλαίῳ πρὸς φάραγγας βαθείας κατασύρειν.

Ἐπεὶ δὲ πᾶσαν μηχανὴν διελθόντες, τῇ συνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατηργήθησαν, μὴ δυναθέντες τοῦ τόπου μετακινήσαι τὸν Ἅγιον, ἐκείνοι μὲν αἰσχύνης πλήρεις καὶ ὄδυρμῶν, ἀφανεῖς ἐγένοντο, ὁ δὲ Ἅγιος ἡσυχῶς καὶ γαληνῶς διήγαγε τὴν ζωὴν, θαυματουργεῖται καὶ μετὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ τοιοῦτον. Κατάντικρον γὰρ τοῦ σπηλαίου, θήρας ἕνεκα τινῶν τὰς λόχμας διερευνομένων, οἱ κύνες τῷ σπηλαίῳ ἐπιστάντες, ἐθορύβουν ὑλατοῦντες· οἱ θηρευταὶ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν ὑλακὴν ἀπερείσαντες, ὄρωσι χεῖρα, νεύματι πρὸς ἑαυτὴν μετακαλουμένην· νομίσαντες δὲ τῶν συνθηρευόντων θηρίῳ προστυχόντα τινὰ τὸν μετακαλούμενον εἶναι σπουδῇ πολλῇ τὸν ποταμὸν διαβάντες, ἐφίστανται τῷ σπηλαίῳ, τῇ τῶν κυνῶν ἐπόμενοι ὑλακῇ· καὶ ζῶντα μὲν εὐρίσκουσιν οὐδένα, τὸν Ἅγιον δὲ κείμενον ἐπ' ἐδάφους, κατεσταλμένον κοσμίως, καὶ λυχνίαν ὑπεράνωθεν αὐτοῦ ἡμμένην. Συνιέντες δὲ ἐκ πολλῶν τεκμηρίων θεοφόρον εἶναι τὸν ἄνδρα, προσεκύνουν σὺν αἰδοῖ πολλῇ, καὶ τὰ ἔχνη προσπεσόντες κατεφίλουν. Ἐπειτα εἰς τὴν πόλιν ἀπελθόντες, σὺν ἐκπλήξει καὶ ἡδονῇ, τῷ τηνικαῦτα ἀρχιερατεύοντι ἀπαγγέλουσιν.

Ὁ δὲ, μηδὲν μελήσας, τὸν τῶν ἱερωμένων πάντα χορὸν, προσέτι δέ, καὶ πλήθος ἄλλο τῆς πόλεως πρὸς θαῦμα συνδεδραμηκός, παραλαβὼν, ἐν τῷ σπηλαίῳ γίνεται· πολλαῖς δὲ ὑμνωδίαις καὶ ψαλμοῖς τὸν τοὺς ἁγίους αὐτοῦ δοξάζοντα Θεὸν δοξάσαντες, ὑπὸ λαμπάσι πολλαῖς, καὶ μύροις προέπεμπον τὸν Ἅγιον. Ἀλλὰ καὶ αὐθις ἐξαίσιον τι τερατουργεῖ ὁ Θεός, εἰς δόξαν τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ. Τῶν κατὰ τὴν περαιάν τοῦ ποταμοῦ οἰκούντων, πάντων πρὸς τὴν φήμην παρελθόντων, ἔρις ἐγείρεται μεταξὺ τῶν ἀγροίκων καὶ τῶν τοῦ ἄστεος, ἐπαινετὴ τε καὶ θαυμασία. Οἱ μὲν ἠξίουσιν πρὸς τὴν πόλιν ἐπαγαγεῖν, καὶ ταύτη τὰ πρεσβεῖα δοῦναι, μητρὶ τῶν κωμῶν οὔσῃ, καὶ ὑπερέχουση τὴν ἀξίαν· οἱ ἀγρόται δέ, οὐκ ἔφασκον παραχωρήσειν αὐτοῖς τοῦ παρ' αὐτοῖς τραφέντος ἀγαθοῦ, ἀλλὰ καθέξειν ὄση δύναμις, σωτήρα καὶ εὐεργέτην ἐσόμενον αὐτοῖς. Ἐπὶ πολὺν δὲ τῆς ἔριδος προελθούσης, τέλος ἔδοξεν ἐπιτρέψαντας τὴν ψῆφον τῷ Ἁγίῳ, ὁποτέρους βούλοι τῷ· συνοικεῖν, αὐτοὺς ἀποστήναι τῆς φιλονικείας.

Καὶ δὴ, βούς ἀπειροζύγους ὑποζεύξαντες ἀμάξῃ, τὴν λάρνακα ἐπιτιθέασι τοῦ Ἁγίου, ἀπολιπόντες φέρεσθαι οἱ ἂν αὐτὸς ἰθύνοι· οἱ δὲ δρόμῳ πολλῷ τὸν ποταμὸν διαβάντες, εὐθὺ Βερροίας ἐχώρουν, μηδαμοῦ παρατραπέντες τῆς ὁδοῦ, εἰσελθόντες δὲ τὴν πόλιν, εἰς τὴν πατρῶαν οἰκίαν ἔρχονται τοῦ Ἁγίου, ὅπου καὶ τέμενος ἦν τῆς Πανάγνου καὶ Θεομήτορος· ἔνθα στήσαντες τὴν ὄρ-

μήν, μονονουχί φωνήν ἐδόκουν ἀφιέναι, ὡς ἐνθάδι τὸν Ἅγιον βούλεται οἰκεῖν. Συνελθόντες τοίνυν τοῦτο κατατιθέασι, πλεῖστα θαύματα ἐκτελοῦντα μέχρι τοῦ νῦν. Τὸ δὲ ὄρος ἐν ᾧ τὸ σπήλαιόν ἐστι τοῦ Ἁγίου, ἅπαν μοναχῶν γέγονεν οἰκητήριον, καὶ πολλῶν ἀδελφῶν συνέστη ἀσκητήρια, ὡς καὶ σκῆπτον ἐπονομασθῆναι τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ νέου. Οὐ ταῖς πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὦδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ε'ν σπηλαίῳ σε, μονώτατον ἀνύοντα, τρίβον τὴν κρείττονα, ὁ πλουτοδότης Χριστός, δοξάζει Ἀντώνιε, πλουσία χάριτι· οἱ γὰρ δαίμονες, οἱ κατὰ σοῦ κινούμενοι, συνετριβήσαν εἰς τέλος.

Φυγαδεύονται, δαιμονικαὶ ἐπήρειαι, καὶ θεραπεύονται, ἐπισκιάσει σοφέ, τῆς χάριτος Ὅσιε, τῆς θείας Κάρτις σου, τὰ νοσήματα, τῶν πρὸς αὐτὴν Ἀντώνιε, εὐλαβῶς προσερχομένων.

Υ'ψος ἔφθασας, τῆς ἀπαθείας Ὅσιε, καὶ χαίρων ἦνωσαι, τῷ στεφοδότῃ Θεῷ· ἐντεῦθεν τὰ θεῖά σοι, πιστῶς μυστήρια, προσεκόμιζεν, ἐν τῷ σπηλαίῳ Ἅγιε, ἱερεὺς χερσὶν ὀσίαις.

Θεοτοκίον.

Γαυριώμενον, καὶ καθ' ἡμῶν κινούμενον, τὸν δολιόπλοκον, καὶ παλαμναῖον ἐχθρόν, Παρθένε Πανάμωμε, εἰς τέλος σύντριψον, βίον ἄλυπον, ἡμῖν ἀεὶ παρέχουσα, καὶ μετάνοιαν γνησίαν.

Καταβασία. Σὲ τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα...

Ὦδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ε'χει σε ἡ πόλις τῆς Βερροίας, προστάτην καὶ ἀρωγὸν καὶ ἀντιλήπτορα, πρέσβυν πρὸς τὸν Κύριον, καὶ μεσίτην ἔτοιμον· διὸ καὶ τὴν ἀγίαν σου μνήμην γεραίρουσα, προστρέχει τῷ πανσέπτῳ ναῷ σου, καὶ θερμῶς τιμᾷ σε, Ἀντώνιε παμμάκαρ.

Ρεῖθροις τῶν ὀσίων σου ἰδρώτων, τοὺς ἄνθρακας τῶν παθῶν παμμάκαρ ἔσβεσας, καὶ τὸ φῶς τῆς χάριτος, τῇ ψυχῇ δεξάμενος, φωταγωγεῖς τοῖς θαύμασιν ὡς λύχνος πάμφωτος, τοὺς σκῶτει τῶν παθῶν κρατουμένους, ρῶσιν καὶ ὑγείαν, τοῖς πάσχουσι παρέχων.

Α'γγελος ἐν σώματι ἐδείχθης, ἀσκήσας ὑπὲρ τοὺς ὄρους θείῳ ἔρωτι, τῆς ἀνθρώπων φύσεως, Ὅσιε Ἀντώνιε, καὶ τῆς Ἁγ-

γέλων στάσεως λαμπρῶς ἠξίωσαι, τελέσας τὸν ἀγῶνά σου Πάτερ, μεθ' ὧν καὶ δοξάζεις, Τριάδα τὴν Ἀγίαν.

Θεοτοκίον.

Σ κήνωμα Θεοῦ τοῦ ἀχωρήτου, ἐδείχθης ἐν τῇ κοιλίᾳ σου χωρή-
σασα, τὸν ἀπεριόριστον, ἄνθρωπον γενόμενον, ἐκ τῶν ἀγνῶν
αιμάτων σου δι' ἀγαθότητα· ὧ πρόσβευε Ἀγνή Θεοτόκε, ἐκ τῆς τῶν
παθῶν με, στενοχωρίας ρῦσαι.

Καταβασία. Ἀστέκτω πυρὶ ἐνωθέντες...

ᾠδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Ι ᾠσιν ψυχῶν, καὶ σωμάτων Ἄγιε ἢ θεία Κάρα σου, τοῖς πιστῶς
προσφρέχουσιν, ἀναπηγάξει Ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ πονηρίας πνεύ-
ματα θᾶπτον ἐλαύνουσα, ἀγιάζει, τῇ ἐν ταύτῃ χάριτι, τοὺς τιμῶντάς
σε Πάτερ Ἀντώνιε.

Μ ὄνον τοῦ Χριστοῦ, τὸ κάλλος ἐπόθησας ἀπὸ νεότητος, καὶ
αὐτοῦ τοῖς ἴχνεσιν, ἀσκέτω πόθῳ κατηκολούθησας, καὶ ἀρε-
τῶν ταῖς πράξεις σ' αὐτὸν ἐκάλλυνας· διὰ τοῦτο, χαίρων κατεσκήνω-
σας, εἰς νυμφῶνα τὸν ἄνω Ἀντώνιε.

Ο ἑνοφανής, ἀστὴρ τῆς ἀσκήσεως Πάτερ Ἀντώνιε, δέξαι μου
τὴν αἴνεσιν, καὶ τῶν παθῶν μου παῦσον τὸν τάραχον, τὴν
πόλιν σε δὲ Βέρροϊαν σκέπε καὶ φύλαττε, ἀπὸ πάσης, συνοχῆς καὶ
θλίψεως, τὴν θερμῶς προσιοῦσαν τῇ σκέπῃ σου.

Θεοτοκίον.

Υ ᾠδωρ τῆς ζωῆς, ἐπήγασας Ἀχραντε Χριστὸν κηῆσασα· διὸ
ἰκετεύω σε, τὰ τοῦ Βελίᾳρ φλογώδη βέλεμνα, τὰ κατ' ἐμοῦ
πεμπόμενα σβέσον καὶ δρόσισον, τὴν ψυχὴν μου, φλεγομένην πάθεισι,
ἀπαθείας τῇ δρόσῳ Πανύμνητε.

Καταβασία. Θεοτόκε ἡ ἐλπίς...

Καταβασία. Ἐν νόμῳ σκιᾶ καὶ γράμματι...

Ἐξαποστειλᾶριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Η Βέρροϊα ἀγάλλεται, λαμπρῶς πανηγυρίζουσα, τὴν φωτοφό-
ρον σου μνήμην, Ἀντώνιε θεοφόρε, καὶ χάριν τε καὶ ἔλεος,
ἐκ τῶν σεπτῶν λειψάνων σου, λαμβάνουσα τοὺς πόνους σου, γεραίρει
δι' ὧν πλουσίῳ, κατηξιώθης χαρίτων.

Θεοτοκίον.

Η' τὸν Θεὸν κηύσασα, καινίζοντα τὸν ἄνθρωπον, ἀναλλοιώτως ἀτρέπτως, Θεογεννήτορ Παρθένε, παθῶν μου τὴν σκοτόμαιναν, διάλυσον καὶ ρῦσαί με, τῆς ἐπηρείας δέομαι, τοῦ πολεμοῦντος ὑπούλως, τὴν ταπεινὴν μου καρδίαν.

Εἰς τοὺς Αἶνους.

Ἰστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Πάτερ Ἀντώνιε Χριστόν, ἐκ παιδὸς ἠγάπησας, καὶ κοσμικὴν ματαιότητα, ἐμφρόνως ἔλιπες, καὶ τῆς ἐγκρατείας, πόνοις ὑπερλάμπσας, νεκρώσας τὰ γεώδη φρονήματα· ὅθεν τοῦ πνεύματος, ἀνεδείχθης θείον ὄχημα, καὶ τῶν πάλοι, Ὀσίων ἰσότημος.

Πάτερ Ἀντώνιε στερωῶς, ἐν σπηλαίῳ ὤκησας, ἔτεσι πλείστοις ὡς ἄσαρκος, πόνοις ἀσκήσεως, σεαυτὸν καθαίρων· ὅθεν τῆς ἐλλάμπσεως, ἐπλήσθης θεοφόρε τοῦ Πνεύματος, καὶ ἀνατέταλκας, ὡς ἀστήρ νέος τῆς χάριτος, καταυγάζων, ἅπαντας τοῖς θαύμασι.

Πάτερ Ἀντώνιε τὸ σόν, λείψανον ὡς εὔραντο, οἱ θηρευταὶ θείῳ νεύματι, χαρᾶς ἐπλήσθησαν· καὶ τῇ σῇ πατρίδι, τοῦτο ξένῳ θαύματι, δεδώρησαι ὡς πλοῦτον οὐράνιον, πλουτίζον ἅπαντας, ἰαμάτων διαδόσεις, καὶ διῶκον, πάθη τὰ ὀλέθρια.

Πάτερ Ἀντώνιε τὴν σὴν, Κάραν τὴν σεβάσιμον, περικυκλοῦντες πληρούμεθα, θείας χρηστότητος· ἔνθεν γηθομένη, Βερροία ἢ πόλις σου, τὴν μνήμην σου φαιδρῶς ἐορτάζουσα, πόθῳ κραυγάζει σοι· Τῇ σῇ πόλει δίδου Ἁγίε, εὐλογίας, τῆς σῆς τὰ δωρήματα.

Λόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Ὀσίων Πατέρων ὁ χορός, τὴν ἡγιασμένην ψυχὴν σου ἐν οὐρανοῖς, ἐν εὐφροσύνῃ ἐδέξαντο ἅγία, τὸ δὲ θεῖόν σου σκῆνος ἢ πόλις Βερροίας, ὡς θησαυρὸν κατέχουσα ἐν κόλποις, τὴν σὴν γεραιρεῖ Ἀντώνιε μνήμην· καὶ πανδημεῖ σε τιμῶσα, μακαρίζει σε λέγουσα· ὦ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, θεοφόρε πολῖτα, τῆς ἄνω βασιλείας· δοχεῖον πολύτιμον, τῆς ἐπιπνοίας τοῦ Πνεύματος· ἀσκητικῆς ζωῆς ὁ οὐρανόφωτος λύχνος· τὸ μυρίπνοον κρίνον τῆς ἀπαθείας· τὸ τίμιον

γέρας τῆς ἡσυχίας· Βερροίας τὸ καύχημα, Μακεδονίας ἀγλαΐσμα,
ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι...

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ συνήθη. Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον ζήτει τῇ ιζ' Ἰανουαρίου,
ἐν τῷ Μηνολογίῳ.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

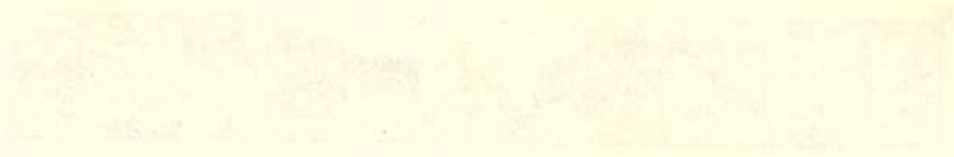
Μεγαλυνάριον.

Χαίροις τῆς Βερροίας θεῖος βλαστός, καὶ Μακεδονίας, ἐγκαλλώ-
πισμα ἱερόν· χαίροις τῆς Τριάδος, θεράπον θεοφόρε, Ἀνώ-
νιε παμμάκαρ, ἡμῶν ἀντίληψις.

Δίστιχον.

Ἀντώνιον ὕμνησε τὸν νέον ὕμνοις
Μονώτης Γεράσιμος ὁ ἐν τῷ Ἄθῳ.

THE [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

X [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

εἰς τὸν Ὁσίον καὶ θεοφόρον Πατέρα ἡμῶν

ΑΝΤΩΝΙΟΝ

τὸν νέον, τὸν θαυματουργόν,
τὸν ἐν Βερροῖα ἀσκήσαντα.

Ποίημα Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου

Ἐὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, τὸ Κύριε εἰσάκουσον, μεθ' ὃ τὸ Κύριος Κύριος ὡς συνήθως καὶ τὸ ἐξῆς:

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ως κεκτημένος οὐρανόθεν τὴν χάριν, πάσης ἀνάγκης καὶ παθῶν καὶ κινδύνων, καὶ νοσημάτων πάντας ἀπολύτρωσαι, Ὁσίε Ἀντώνιε, τοὺς πιστῶς προσιόντας, τῇ θερμῇ πρεσβείᾳ σου, τὸν Χριστὸν ἱκετεύων, ἡμῖν διδόναι θεῖον ἰλασμόν, καὶ εἰρηναίαν, ἐν βίῳ κατὰστάσιν.

Λόξα. Γὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν' καὶ ὁ κανὼν οὐ ἢ ἀκροστιχίς.

«Δίδου ἡμῖν βοήθειαν Πάτερ. Γερασίμου».

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Δυναμίει τῶν θεῶν σου πρεσβειῶν, ἰσχὺν ἡμῖν δίδου, κατὰ πάσης ἐπιβουλῆς, Ἀντώνιε Πάτερ θεοφόρε. τοῦ καθ' ἡμῶν μαινομένου ἀλάστορος.

Ι'άσεις πηγάζων παντοδαπὰς, ψυχῶν καὶ σωμάτων, θεραπεύεις πάθη δεινά· διὸ ἡμῖν δίδου θεοφόρε, τῆς εὐλογίας τῆς σῆς χάριν ἄφθονον.

Δοξάσας τὸν Κύριον ἐπὶ γῆς, αὐτὸν ἐκδυσώπει, ἀδοξίας τῆς τῶν παθῶν, Ἀντώνιε Πάτερ ἐκλυτροῦσθαι, τοὺς ἀδιστάκτω ψυχῇ προσιόντας σοι.

Θεοτοκίον.

Ο'λόφωτον σκήνωμα τοῦ Θεοῦ, Κεχαριτωμένη, Παντευλόγητε, Μαριάμ, δοχεῖον τῆς θείας ἐνεργείας, τὴν ταπεινὴν μου καρδίαν ἀνάδειξον.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Υ'πελθὼν τοὺς ἀγῶνας, τῆς ἀρετῆς Ὅσιε, πρέσβυς ἡμῖν μέγας ἐδόθης, πρὸς τὸν Οἰκτίρμονα, ὃν καθικέτετε, πάσης ἀνάγκης καὶ βλάβης, ρύεσθαι Ἀντώνιε, τοὺς εὐφημοῦντάς σε.

Η' Βερροίας σε πόλις, θεῖον φρουρὸν κέκτηται, καὶ τοῖς σοῖς ἀγίοις λειψάνοις, καθαγιαζέται, Πάτερ Ἀντώνιε, ἀγιασμόν τε καὶ ρῶσιν, ἐξ αὐτῶν λαμβάνουσα, Πνεύματος χάριτι.

Μὴ ἐλλίπης πρεσβεύων, ὑπὲρ ἡμῶν Ὅσιε, τῶν πανευλαβῶς προσιόντων, τῇ θείᾳ Κάρᾳ σου, ὡς ἂν ρυώμεθα, ἀσθενειῶν καὶ κινδύνων, καὶ τῶν ἐπιθέσεων, τοῦ παναλάστορος.

Θεοτοκίον.

Ι'ησοῦν τὸν Σωτῆρα, καὶ τοῦ παντὸς Κύριον, ἐπ' εὐεργεσίᾳ Παρθένε, ἡμῶν κηύσασα, κυριευθέντα με, ὑπὸ παθῶν ἀκαθάρτων, κάθαρον καὶ σῶσόν με, τῇ σῇ χρηστότητι.

Διάσωσον τοὺς σοὺς ἰκέτας Ἀντώνιε θεοφόρε, πολυτρόπων ἐπιφορῶν καὶ κακώσεων, καὶ τὴν κατ' ἄμφω ὑγείαν ἡμῖν ἐξαίτει.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενεΐᾳ...

Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα.

Ἦχος 6'. Πρεσβεΐα θερμῆ.

Προστάτην θερμόν, καὶ θεῖον ἀντιλήπτορα, καὶ κλέος σεπτόν, ἢ Βέρροιά σε κέκτηται, Ἀντώνιε μακάριε· διὰ τοῦτο πίστει κραυγάζει σοι· Μὴ διαλίπης πρεσβεύων Χριστῷ, διδόναι ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν.

Ὦδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Νοσημάτων ἀπάλλαξον, καὶ πολυειδῶν καὶ θλίψεων, τοὺς προστρέχοντας Ἀντώνιε, τῇ σορῶ τῇ θείᾳ τῶν λειψάνων σου.

Βοηθὸς ἐτοιμότατος, πέλων τοῖς προσπίπτουσι τῇ πρεσβείᾳ σου, βοηθεῖν μὴ παύσῃ Ὅσιε, τοῖς εἰλικρινῶς σε μακαρίζουσι.

Οίτηκόμενοι πάθεισιν, ἴασιν λαμβάνοντες ἐκ τῆς Κάρας σου, μεγαλύνουσιν Ἀντώνιε, τὴν παρὰ Θεοῦ δοθεῖσαν χάριν σοι.

Θεοτοκίον.

Η Θεὸν σωματώσασα, καὶ τὴν ἁμαρτίαν τὴν πάλαι λύσασα, Θεοτόκε Ἀειπάρθενε, λῦσον τῶν παθῶν μου τὴν σκοτόμαιναν.

Ὦδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Θραῦσον τὴν ἰσχύν, τοῦ δολίου πολεμήτορος, τοῦ αἰεὶ ὠρουμένου καθ' ἡμῶν, καὶ εἰρήνην ἡμῖν δίδου Πάτερ Ὅσιε.

Ελαμψας ἡμῖν, ὡς ἀστὴρ Πάτερ νεόφωτος· διὰ τοῦτο δυσωποῦμέν σε θερμῶς, παθημάτων τὴν ἀχλὺν ἡμῶν διάλυσον.

Ιάσαι ἡμῶν, τῶν ψυχῶν Πάτερ Ἀντώνιε, καὶ σωματῶν ἀσθενείας χαλεπᾶς, καὶ πταισμάτων ἡμῖν αἴτει τὴν συγχώρησιν.

Θεοτοκίον.

Αᾠχραντε Ἀγνή, Θεοτόκε Ἀειπάρθενε, ἐμπαθείας καὶ ἀτόπων λογισμῶν, τὴν ρυπῶσάν μου καρδίαν ἀποκάθαρσον.

Ὦδὴ στ΄. Τὴν δέησιν.

Ναῶ σου, τῶ ἱερῶ ὡς λιμῆνι, ἀχειμάστῳ καταφεύγοντες Πάτερ, τρικυμιῶν χαλεπῶν τῶν τοῦ βίου, καὶ πάσης ζάλης ταχέως λυτρούμεθα, καὶ πρὸς εἰρήνης τὴν ὁδόν, διὰ τοῦ ἀσφαλῶς ὀδηγούμεθα.

Προστάτην, καὶ πολιοῦχον καὶ ρύστην, τῆς Βερροίας σε πλουτοῦσα ἢ πόλις, ἐν πάσῃ ὥρᾳ καὶ πάσῃ ἀνάγκῃ, ὑπὸ τὴν σκέπην σου πίστει προστρέχουσα, Ἀντώνιε θαυματουργέ, πάσης βλάβης λυτροῦται καὶ θλίψεως.

Ασκήσει, εὐαρεστήσας Κυρίῳ, παρ' αὐτοῦ θεοπρεπῶς ἐδοξάσθης· ἔνθεν τοὺς πάντας προφθάνεις ὀξέως, καὶ κινδυνεύοντας σώξεις Ἀντώνιε· διὸ βοῶμέν σοι θερμῶς· Βοηθὸς ἡμῖν ἔσο ἐν ἅπασιν.

Θεοτοκίον.

Τὸν πάντων, Δημιουργὸν καὶ Σωτῆρα, ἀπειράνδρως θεοτόκε τεκοῦσα, πρὸς σωτηρίας ὁδὸν τὴν εὐθείαν, ἐκ τῶν βαράθρων τῆς πλάνης ἀνθέλκυσον, τοὺς ἀφορῶντας ἀκλινῶς, πρὸς τὴν σὴν ὀξυτάτην ἀντίληψιν.

Διάσωσον τοὺς σοὺς ἱκέτας Ἀντώνιε θεοφόρε, πολυτρόπων ἐπιφορῶν καὶ κακώσεων, καὶ τὴν κατ' ἄμφω ὑγείαν ἡμῖν ἐξαίτει.

*Αχραντε, ἢ διὰ λόγου...

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

*Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Ω'ς τῶν Ὁσίων τῶν πάλαι ἰσότιμος, καὶ τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων συνόμιλος, Ἀντώνιε Πάτερ μακάριε, ὑπὲρ ἡμῶν σὺν αὐτοῖς καθικέτευε, ὡς ἂν πάσης βλάβης ρυώμεθα.

Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον...

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου· καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱόν, εἰμὴ ὁ Πατήρ· οὐδὲ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει εἰμὴ ὁ Υἱός, καὶ ὃ ἐὰν βούληται ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι προῶς εἰμι, καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. Ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός, καὶ τὸ φορτίον μου ἕλαφρόν ἐστιν.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Προσόμοιον.

*Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Χάριν τὴν τοῦ Πνεύματος, οἷα Κυρίου θεράπων, κεκτημένος Ὁσιε, ὡς πηγὴν ζωήρουτον τῇ καρδίᾳ σου, πειρασμῶν ἀνθρα-

κας, καὶ παθῶν τὴν φλόγα, καὶ τὸ πῦρ τὸ ἀνυπόστατον, σβεννύει πάντοτε, τῶν ἀρρωστημάτων καὶ θλίψεων, καὶ θυμηδίαν ἄνωθεν, νέμεις καὶ υἰεῖαν τοῖς σπεύδουσι, τῇ σῆ προστάσι, Ἄντώνιε Ὁσίῳν καλλογή. Χριστὸν ἡμῖν ἰλεούμενος, τὸν σὲ θαυμαστώσαντα.

Ὁ Ἱερεὺς. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου...

Ὦδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ε'κ σιγῆς τῆς ἐρήμου, ὡς πολύφωτος λύχνος ἡμῖν ἀνέλαμψας, Ἄντώνιε παμμάκαρ, καὶ τῷ φωτὶ τῷ θεῷ, καταυγάζεις τοὺς ψάλλοντας· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ρούου πάσης ἀνάγκης, καὶ δεινῶν παθημάτων Πάτερ Ἄντώνιε, καὶ πάσης ἐν τῷ βίῳ, πικρίας καὶ μανίας, τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος, τοὺς ἐκζητοῦντας θερμῶς, τὴν θεῖαν ἀρωγὴν σου.

Γέρας θεῖον ἡ πόλις, τῆς Βερροῖας εὐροῦσά σε Πάτερ Ὁσιε, αἰεὶ ἐπιβοᾶται, τὴν σὴν ἐπιστάσιαν, ἣν μὴ παύσῃ δωρούμενος, ὡς ἂν πικρῶν πειρασμῶν, ρυώμεθα ταχέως.

Θεοτοκίον.

Ε'νεπλήσθην μωλώπων, νοητῶν Θεοτόκε ροπῇ τῇ χεῖρονι, ἀλλὰ τῆς τούτων Κόρη, ψυχὴν μου τὴν ἀθλίαν, δυσωδίας ἀπόπλυνον, καὶ ἔξεως πονηρᾶς, ἀπάλλαξον τὸν νοῦν μου.

Ὦδὴ η'. Τὸν Βασιλέα.

Ρεῖθροις αὐλοῖς, τῶν πρεσβειῶν σου παμμάκαρ, τὴν αὐχμῶσάν μου κατάρδευσον καρδίαν, ὡς ἂν μετανοίας, καρπὸν ἐνέγκῃ θεῖον.

Α'νωθεν ἴδε, τοὺς εὐλαβῶς παρεστῶτας, τῇ εἰκόνι σου καὶ τοῖς σεπτοῖς λειψάνοις, καὶ τὰς τούτων πλήρου, Ἄντώνιε αἰτήσεις.

Σύντριψον Πάτερ, τὰς καθ' ἡμῶν ἐπηρείας, τοῦ ἀλάστορος καὶ ἄτρεπτον εἰρήνην, δίδου θεοφόρε, ἡμῖν τῇ σῆ πρεσβεῖα.

Θεοτοκίον.

Ι'λύος Κόρη, τῆς τῶν παθῶν τὴν ψυχὴν μου, ἀποκάθαρσον ὡς τοῦ ἐλέους βρούσις, τῆς συσσωρευθείσης, ἐκ λογισμῶν ἐκτόπων.

Ὦδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Μονὰς τὰς οὐρανόους, Πάτερ κατοικήσας, τοὺς ἐπὶ γῆς σε τιμῶντας Ἄντώνιε, πειρατηρίων γῆινων ἀτρότους φύλαττε.

Ο μέγας τῆς Βερροίας, καὶ θερμὸς προστάτης, μεγάλων πόνων καὶ θλίψεων λύτρωσαι, τοὺς μεγαλύνοντας Πάτερ τὴν πολιτείαν σου.

Υπέρτερον τὸν νοῦν μου, πάσης ἐμπαθείας, τῇ σῇ πρεσβείᾳ Ἀντώνιε ἔργασαι, καὶ μετανοίας τῇ πέτρᾳ αὐτὸν στερέωσον.

Θεοτοκίον.

Υφάψασα τὴν φλόγα, ἔνδον τῆς ψυχῆς μου, τῆς θεϊκῆς ἀγαπήσεως Ἄχραντε, τὰς τῶν παιδῶν μου ἀκάνθας φλέξον καὶ σῶσόν με.

Τὸ Ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ μεγαλυνάρια.

Χαίροις τῶν Ὁσίων ὁ μιμητής, καὶ τῆς ἡσυχίας, ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμός· χαῖρε ἐγκρατείας, στηλογραφία ἔμπνους, Ἀντώνιε παμμάκαρ, Βερροίας βλάστημα.

Χαίρων ἐκ νεότητος τῷ Χριστῷ, Πάτερ ἀνετέθης, καὶ ἰσάγγελος ἐν σαρκί, ὠφθης ὑπὲρ φύσιν, Ἀντώνιε ἀσκήσας· διὸ τῆς οὐρανόου, χαρᾶς ἠξίωσαι.

Μόνος ἐν σπηλαίῳ μόνῳ Θεῷ, Πάτερ προσανέχων, τὰς ἐλλάμψεις τὰς μυστικὰς, παρ' αὐτοῦ ἐδέξω, καὶ πᾶσαν τὴν μανίαν, τὴν κατὰ σοῦ καθεῖλες, τοῦ πολεμήτορος.

Χαίρει κεκτημένη ὡς θησαυρόν, ἡ πατρίς σου Πάτερ, τὰ σὰ λείψανα τὰ σεπτὰ, χάριν ἰαμάτων, ἐκ τούτων καρπουμένη, καὶ πᾶσαν ἄλλην θεϊαν, δόσιν Ἀντώνιε.

Τοὺς προσερχομένους τῷ σῷ ναῷ, ρῦσαι ἀπὸ πάσης, δυσχερείας καὶ προσβολῆς, τῶν ἀντικειμένων, δολίᾳ Πάτερ γνώμῃ, Ἀντώνιε καὶ δίδου, πᾶσι τὴν χάριν σου.

Ιᾶσαι σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν, Πάτερ τὰς ὀδύνας, ὡς τοῦ Πνεύματος θησαυρός, καὶ τῶν ἀκαθάρτων, πνευμάτων πᾶσαν λύμην, ἣν καθ' ἡμῶν Ἀντώνιε, ἀποδίωκε.

Ἰᾶσαι τῶν Ἀγγέλων...

Τὸ τρισάγιον, τὰ συνήθη τροπάρια, ἕκτενης καὶ ἀπόλυσις, μεθ' ἧν ψάλλομεν τὸ ἕξις:

Ἦχος 6'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Πάντας τοὺς προσπίπτοντας πιστῶς, Πάτερ τῆ σεπτῆ εἰκόνι, καὶ τοῖς λειψάνοις σου, Ὅσιε Ἀντώνιε, τῶν Βερροιέων χαρά, ἀνωτέρους διάσωξε, παθῶν καὶ κινδύνων, καὶ παντοίων θλίψεων. τῆ προστασία σου, αἶτι δὲ ἡμῖν θεοφόρε, ἄφεσιν πταισμάτων θεόθεν. καὶ χαρὰν καὶ νόσων ἀπολύτρωσιν.

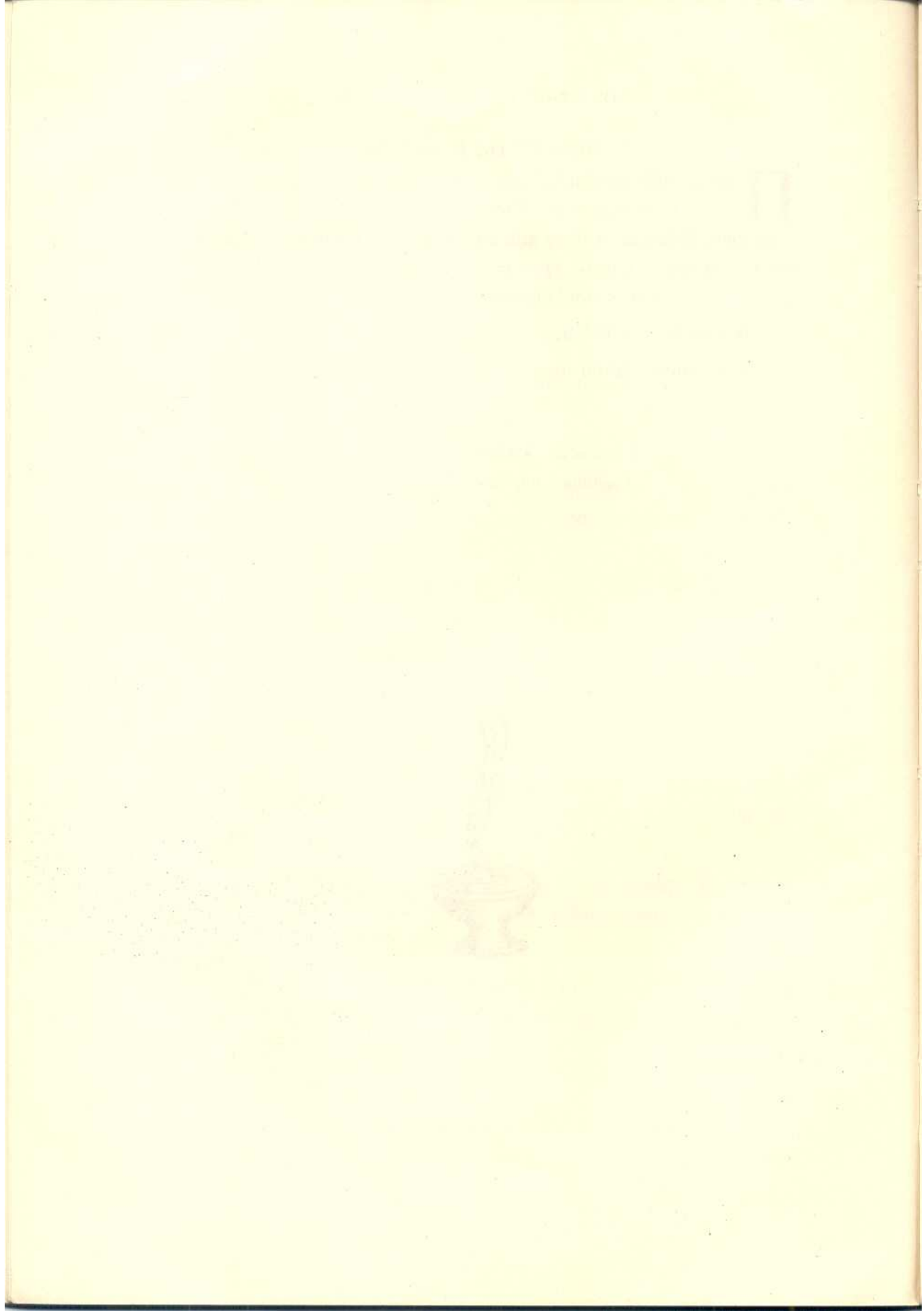
Δέσποινα πρόσδεξαι...

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Δίστιχον.

Παθῶν με Ἀντώνιε ἄτρωτον τήρει
Γεράσιμον σπεύδοντα τῆ ἀρωγῇ σου.

ΟΙΚΟΙ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ

εἰς τὸν Ὅσιον καὶ θεοφόρον Πατέρα ἡμῶν

ΑΝΤΩΝΙΟΝ

τὸν νέον, πολιοῦχον τῆς πόλεως Βερροίας.

Ποίημα Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τὸν ἐν τῇ Σκήτῃ τῆς Βερροίας διαλάμπαντα
Καὶ τῶν θαυμάτων δοξασθέντα ταῖς δυνάμεσι
Ὡς ἰσάγγελον τιμήσωμεν ἐν τῷ βίῳ·
Τῷ Σωτῆρι γὰρ ἀμέμπτως ἠκολούθησε
Καὶ παρέχει παρ' αὐτοῦ τὴν χάριν ἄφθονον
Τοῖς κραυγάζουσι, χαίροις Πάτερ Ἀντώνιε.

Αῖσαρκος ἐν ἀσκήσει, μετὰ σώματος ὄφθης, Ἀντώνιε ὁσίως βιώ-
σας, (ἐκ γ') καὶ παρὰ Κυρίου δοξασθεὶς, παρέχεις αἰεὶ τα-
χειαν βοήθειαν, τοῖς σπεύδουσι τῆ σκέπη σου, καὶ εὐλαβῶς σοι ἐκ-
βοῶσι·

Χαῖρε Χριστοῦ ὁ θεῖος θεράπων
Χαῖρε φωτὸς αὐλοῦ θεάμων
Χαῖρε τῶν ἀρχαίων Ὁσίων ὁμότροπος
Χαῖρε τῶν αὐλῶν Ἀγγέλων ἰσότιμος
Χαῖρε ὕψος τῆς ἀσκήσεως σώματι ἐν ὑλικῷ
Χαῖρε βάθος τῆς φρονήσεως, ἐν νοῖ πνευματικῷ
Χαῖρε ὅτι ἐν ὕλῃ ὡς ἀσώματος ὄφθης
Χαῖρε ὅτι αὐλὸν χαρισμάτων ἐπλήσθης
Χαῖρε λαμπρὸν τῆς Βερροίας καύχημα,
Χαῖρε σεπτὸν μοναζόντων αὐχημα

Χαῖρε δι' οὗ ὁ ἐχθρὸς κατεβλήθη
 Χαῖρε δι' οὗ πᾶς πιστὸς ἐλαμπρύνθη
 Χαίροις Πάτερ Ἀντώνιε.

Βίον ἔνθεον ἔχων, ἐκ παιδὸς θεοφόρε, ἐτρόφης τῇ ἀγάπῃ Κυρίου,
 καὶ χαίρειν τοῖς ἐν κόσμῳ εἰπών, ἀκολουθεῖν ἡρετίσω τῷ Κτί-
 στη σου, ὃ ἀκλινῶς ἐπόμενος, Ἀντώνιε πιστῶς ἐβόας·

Ἀλληλούϊα.

Γνώσει λελαμπρυσμένος, ἐκ νεότητος θεία, προσῆλθες ὀλοτρόπῳ
 καρδία, τῇ ἐν τῇ Περαιᾷ Μονῇ, τὸν τοῦ Κυρίου Σταυρὸν ἄρας
 Ὅσιε, ἐν ᾧ ἐνδυναμούμενος, ἰσχὺν παρέχεις τοῖς βοῶσι·

Χαῖρε τῆς θείας ἀγάπης ἄνθος
 Χαῖρε Ὀσίων Πατέρων τύπος
 Χαῖρε ἐγκρατείας λαμπρὰ ὑποτύπωσις
 Χαῖρε πολιτείας ὀσίας ἀκρίβωσις
 Χαῖρε θεῖον ἐνδιαίτημα οὐρανίων ἀρετῶν
 Χαῖρε σκεῦος καθαρώτατον χαρισμάτων θεϊκῶν
 Χαῖρε ὅτι παιδιόθεν τῷ Χριστῷ ἀνετέθης
 Χαῖρε ὅτι θεόθεν ἱερῶς ἐδοξάσθης
 Χαῖρε λαμπὰς τῆς θείας ἀσκήσεως
 Χαῖρε κρατὴρ ναμάτων τῆς χάριτος
 Χαῖρε Χριστὸν ἐκ παιδὸς ἀγαπήσας
 Χαῖρε ἐχθροῦ τὰς ὀρμὰς καταργήσας
 Χαίροις Πάτερ Ἀντώνιε.

Δύναμιν οὐρανόθεν, δεχόμενος θεόφρον, ἐχώρεις πρὸς τὰ πρόσω
 προθύμως, καὶ τοῖς ἀδελφοῖς ὑπογραμμός, ἐν Κοινοβίῳ ἐγέ-
 νου Ἀντώνιε· τοὺς πάντας γὰρ διήγειρας, τῷ δυναμοῦντί σε κραυ-
 γάζειν.

Ἀλληλούϊα.

Εἴθνην ὅλος ἐδείχθης, ἀναβάσει θείαις, ἀρθεῖς πρὸς ὑψηλὰς
 θεωρίας, καὶ τοῦ Προδρόμου μιμητής, ὡς πτερωθεὶς θείῳ
 ἔρωτι γέγονας· διό σε μακαρίζοντες, Ἀντώνιε ἀναβοῶμεν·

Χαῖρε πολίτης ὁ τῆς ἐρήμου
 Χαῖρε ὁ μύστης ὁ τοῦ Κυρίου

Χαίρε Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου ὁμόζηλος
 Χαίρε Βαπτιστοῦ ἐν τῷ βίῳ ὁμότροπος
 Χαίρε ἔξω τῆς αἰσθήσεως γεγονῶς ταῖς ἀρεταῖς
 Χαίρε ἔμπλεως τῆς χάριτος πράξεσιν ἀσκητικαῖς
 Χαίρε ὅτι ἐπήρθης τῶν θεσμῶν τῶν γηίνων
 Χαίρε ὅτι ἐπλήσθης δωρεῶν οὐρανίων
 Χαίρε σαρκὸς νεκρώσας τὸ φρόνημα
 Χαίρε ἐχθρῶν ἐκκρούσας τὸ ὄρημα
 Χαίρε κανὼν ἡσυχίας τελείας
 Χαίρε λαμπτήρ πολιτείας ὀσίας

Χαίροις Πάτερ Ἀντώνιε.

Ζῶν ὡς ἄσαρκος Πάτερ, ἀποκρήμνῳ σπηλαίῳ, καὶ μόνῳ τῷ Θεῷ
 προσανέχων, ἄγνωστος ἐτέλεις τοῖς πιστοῖς, τῷ Δεσπότη τῶν
 ὅλων γινωσκόμενος, ὃ νυχθηρόν Ὅσιε, ἐβόας ζεούση καρδία.

Ἀλληλούϊα.

Ηῤῥθης πρὸς ἀπαθείας, τὸ ἀκρότατον ὕψος, ἐκβὰς τῶν γεηρῶν
 φρονημάτων· καὶ τὴν τῶν Ἀγγέλων βιοτήν, ἐν σπηλαίῳ διερχόμενος Ὅσιε, φωτὸς θείου πεπλήρωσαι, δι' οὗ φωτίζεις, τοὺς βοῶν-
 τας·

Χαίρε φωτὸς αὐλοῦ δοχεῖον
 Χαίρε χαρᾶς ἀγίας ταμεῖον
 Χαίρε ἀπαθείας λειμῶν εὐωδέστατος
 Χαίρε ἀφθαρσίας ἐπόπτης καὶ μέτοχος
 Χαίρε ὄρος ὁ ἀκρότατος ἡσυχίας ἀληθοῦς
 Χαίρε λύχνος φαεινότατος χάριτος τῆς θεαυγοῦς
 Χαίρε ὅτι Προδρομοῦ τὴν ζωὴν ἐμιμήσω
 Χαίρε ὅτι Ὅσιον τὰς ἐλάμψεις ἐκτίσω
 Χαίρε παθῶν νεκρώσας τὸ σκίρτημα
 Χαίρε ἐχθρῶν ἐκτρέψας τὸ σύστημα
 Χαίρε ζωῆς λαμπηδῶν ἰσαγγέλου
 Χαίρε τρυφῆς κοινωνὸν οὐρανόυ

Χαίροις Πάτερ Ἀντώνιε.

Θαυμάζων τῆς βιοτῆς σου, ἱερεὺς ὁ θεόφρων, τὸν τρόπον καὶ τὸ
 σύντονον Πάτερ, διηκόνει σοι πανευλαβῶς, ἐν τῷ σπηλαίῳ
 ἠρέμα προσιών σοι· ὡς ἄγγελον γὰρ Ὅσιε, ἐώρα σε Θεῷ ψάλλον.

Ἄλληλούϊα.

Ισχυσας ἐν δυνάμει, καὶ ροπῇ θεοσδότῳ, ἐλεῖν τῶν ἀκαθάρτων πνευμάτων, τὰς ἐν τῷ σπηλαίῳ προσβολάς, καὶ τὰς ποικίλας ὁρμὰς καὶ τεχνάσματα· διὸ ὡς νικηφόρον σε, ἐν πᾶσι τιμῶντες βοῶμεν.

Χαῖρε ἡ στήλη τῆς ἡσυχίας
 Χαῖρε ἡ πέτρα τῆς καρτερίας
 Χαῖρε οὐρανόθεν ἰσχύος θησαύρισμα
 Χαῖρε τῆς μανίας τοῦ πλάνου κατάπτωμα
 Χαῖρε ἔρεισμα ἀκράδαντον κλονουμένων καρδιῶν
 Χαῖρε σύντριμμα παντέλειον ἐχθρικῶν ἐπιβουλῶν
 Χαῖρε ὅτι Βελίαρ τὰς ὁρμὰς διαλύεις
 Χαῖρε ὅτι καρδίας εὐσεβοῦντων ρωννύεις
 Χαῖρε ἐχθροῦ νικήσας τὸ φρύαγμα
 Χαῖρε θεσμῶν χειρόνων ἐκνίκημα
 Χαῖρε ἰσχὺν δεδεγμένος τὴν θεῖαν
 Χαῖρε ὄφρὺν κατασπῶν ὀλεθρίαν

Χαίροις Πάτερ Ἀντώνιε.

Κρότους καὶ τοὺς θορύβους, καὶ πολέμους ποικίλους, μηδὲν ἰσχυροποιηθεὶς τῶν δαιμόνων, ἐν ἡσυχίᾳ καὶ προσευχῇ, ἐν τῷ σπηλαίῳ ἀνύμνεις τὸν Κύριον, ἐν χρόνοις πλείστοις Ὅσιε, ψάλλον αὐτῷ ἐν εὐφροσύνῃ.

Ἄλληλούϊα.

Λάμπας ἐν τοῖς Ὅσιοις, ὡς νεόφωτον ἄστρον, Ἀντώνιε ὅσια ἀσκήσει, καταυγάζεις θαυμάτων αὐγαῖς, Ἐκκλησίαν τὴν Ὀρθόδοξον Ὅσιε, ἣτις ἀνευφημοῦσά σε, βοᾷ σοι ὁμοφώνως ταῦτα.

Χαῖρε ὁ νέος ἐν τοῖς Ὅσιοις
 Χαῖρε ὁ μέγας ἐν θαυμασίοις
 Χαῖρε Ἐκκλησίας ἀστήρ ὁ νεόφωτος
 Χαῖρε τῶν Ἀγίων ἀπάντων ὁμόσκηνος
 Χαῖρε φῶς δεχθεὶς τὸ ἄϋλον τῇ εὐθείᾳ σου ψυχῇ
 Χαῖρε φῶς ἐκλάμπων χάριτος τοῖς τιμῶσί σε ἀεὶ
 Χαῖρε Μακεδονίας ἱερώτατον ἔρνος
 Χαῖρε Ὀρθοδοξίας θεοδώρητον κλέος
 Χαῖρε στερεὸν Βερροιέων στήριγμα

Χαίρε σεμνὸν Ὁρθοδόξων ὕμνημα
Χαίρε πιστῶν τὰς καρδίας λαμπρύνων
Χαίρε ἐχθρῶν τὴν κακίαν ἐλκύων

Χαίροις Πάτερ Ἀντώνιε.

Μένων ἐν τῷ σπηλαίῳ, χρόνοις πλείστοις ἀνδρείως, ἀνῆλθες πρὸς οὐράνιον ὕψος, ἀρρήτων Πάτερ θεωριῶν, καὶ τρισυγγέσιν ἐκράθης ἐλλάμψεσι, θεωθεὶς κατὰ μέθεξιν διὸ καὶ ἔψαλλες Κυρίῳ.

Ἀλληλούϊα.

Νοῦν τὸν σὸν ἐκκαθάρας, τῇ συντόνῳ ἀσκήσει, Ἀντώνιε Ὁσίον λαμπρότης, ἐν πενήκοντα ἐνιαυτοῖς, αὐτομάτοις ἐτρέφου χόρτοις Ἁγίε· καὶ νῦν εὐφραίνεις ἅπαντας, τῇ χάριτί σου τοὺς βοῶντας.

Χαίρε ὁ ἄσαρκος ἐν ἀσκήσει
Χαίρε ὁ ἔνυλος ἐν αὐλοῖς
Χαίρε ὁ τῶν ὄρων ἐκβὰς τῶν τῆς φύσεως
Χαίρε ὁ τὸν λόγον πληρώσας τοῦ Κτίσαντος
Χαίρε ὅτι χόρτοις ἔτεσι διαιτράφης ἐν πολλοῖς
Χαίρε ὅτι σαυτὸν ἠγνίσας πόνοις ἐν ἀσκητικοῖς
Χαίρε ὁ τῆς Ἀγγέλων μιμητῆς πολιτείας
Χαίρε ὁ τῆς τελείας ἐραστῆς ἡσυχίας
Χαίρε φωτὸς τοῦ θεοῦ κειμήλιον
Χαίρε ἡμῶν τὸ μέγα προσφύγιον
Χαίρε δι' οὗ Βερροιεῖς ἐγκαυχῶνται
Χαίρε δι' οὗ ἀσθενεῖς ἐξιῶνται

Χαίροις Πάτερ Ἀντώνιε.

Ξένος πάντῃ ὥραθης, Ἀντώνιε τοῦ κόσμου, τῇ ξένη πολιτείᾳ σου Πάτερ, καὶ πᾶσαν ἐξένισας ψυχὴν, ὀπηνίκα μετὰ τέλος ἐγνώρισαι· ξένοις θαυμασίοις γάρ, ἐξέπληξας τοὺς ἐκβοῶντας.

Ἀλληλούϊα.

Οὔτε ὁμφῇ ἀγία, θηρευταὶ ἐν σπηλαίῳ, ἴθυναν τὴν ἑαυτῶν πορείαν, εὖρον ὥσπερ θεῖον θησαυρόν, τὸ σεπτὸν σου κατακείμενον λείψανον, τότε τοῦτο ἐγνώρισαν, τοῖς εὐσεβέσιν ἐκβοῶσι.

Χαίρε τὸ σκεῦος τοῦ Παρακλήτου
 Χαίρε τὸ δένδρον τοῦ Παραδείσου
 Χαίρε ὁ ἀνύσας τὸν βίον σου ἄγνωστος
 Χαίρε ὁ τοῖς πᾶσι γνωσθεὶς πλήρης χάριτος
 Χαίρε ἄνθρωπε οὐράνιε, μοναζόντων καλλονή
 Χαίρε ἄγγελε ἐπίγειε, Βερροιέων χαρμονή
 Χαίρε ὅτι εὐφραίνεις τοὺς πιστοὺς τῷ σῶ σκήνει
 Χαίρε ὅτι ἰᾶσαι τῶν ψυχῶν τὴν ὀδύνην
 Χαίρε χαρὰν διδοὺς ἡμῖν κρείττονα
 Χαίρε πιστῶν σωτήριον ἱάμα
 Χαίρε καλῶς τὸν ἀγῶνα ἀνύσας
 Χαίρε μονὰς οὐρανίους οἰκήσας

Χαίροις Πάτερ Ἀντώνιε.

Πλήρεις χαρᾶς ἀγίας, καὶ πολλῆς θυμηδίας, ἀνήγγειλαν τῇ πόλει Βερροίας, τὴν τοῦ λειψάνου σου εὑρεσιν, οἱ εὐλαθεῖς θηρευταὶ Πάτερ Ὅσιε, καὶ πάντες ἐλευφράνθησαν, τῷ Σωτῆρι Χριστῷ βοῶντες.

Ἀλληλουῖα.

Ρήσεσιν ἐγκωμίων, καὶ ὕμνοις θεηγόροις, ὑμνοῦντες τὴν Ἁγίαν Τριάδα, προσῆλθον τῷ σπηλαίῳ θᾶπτον, ὁ Ποιμενάρχης σὺν τῇ ποιμνῇ Ὅσιε, καὶ τῷ σεπτῷ λειψάνῳ σου, προσπίπτοντες πιστῶς ἐβόων.

Χαίρε ὁ τὸ μύρον τῆς εὐωδίας
 Χαίρε ὁ μύστης τῆς ἐγκρατείας
 Χαίρε τῶν Ὁσίων τῶν πάλαι ἐφάμιλλος
 Χαίρε ὁ ἐν βίῳ ἀγίῳ ἰσάγγελος
 Χαίρε ὅτι ὑπερέλαμψας ἐν ἀσκήσει θαυμαστῇ
 Χαίρε ὅτι διετέλεσας ἄγνωστος τοῖς ἐν τῇ γῆ
 Χαίρε δεδοξασμένε ἄνθρωπε τοῦ Κυρίου
 Χαίρε πεπληρωμένε ἀγιάσματος θείου
 Χαίρε πιστῶν εὐφράνας τὸ πλήρωμα
 Χαίρε ζωῆς ἀφθάρτου τὸ ἵνδαλμα
 Χαίρε ψυχῶν ὁ ἐξαίρων τὸν ζόφον
 Χαίρε παθῶν ὁ ἐκτρέπων τὸν πόνον.

Χαίροις Πάτερ Ἀντώνιε.

Σύροντες νεύματί σου, τὴν ἄμαξαν οἱ βόες, ἐν ἧ τὸ σὸν πανάγιον σκῆνος, τῇ πόλει ἔφθασαν Βερροίας, καὶ τῷ σῷ οἴκῳ κατέπαυσαν Ἄγιε, ἐν ᾧ τοῦτο κατέθεντο, οἱ συμπολιταί σου βοῶντες.

Ἀλληλούϊα.

Τίμιος ὄντως ὤφθη, ὁ σὸς θάνατος Πάτερ, ἐνώπιον Θεοῦ θεοφόρε· ἐντεῦθεν οὐρανίαις τιμαῖς, τὸ σὸν ἅγιον τετίμηται λείψανον, ᾧ πίστει προσερχόμενοι, ἀγιαζόμεθα βοῶντες.

Χαῖρε Ἄγιων ὁ συμπολίτης
 Χαῖρε ὁ ἅγιος στεφανίτης
 Χαῖρε ἀγιότητος πνέων τὴν εὐπνοιαν
 Χαῖρε ἰλαρότητος νέμων τὴν εὐνοιαν
 Χαῖρε ὅτι ἐν σοὶ γάνυνται Βερροεῖς οἱ εὐσεβεῖς
 Χαῖρε ὅτι τῷ λειψάνῳ σου ἐξιῶνται ἀσθενεῖς
 Χαῖρε τῶν Μακεδόνων ἐγκαλλώπισμα θεῖον
 Χαῖρε τῶν τρυχομένων ἐν πάθεσιν ἰατρεῖον
 Χαῖρε τῆς σῆς πατρίδος ἐντρούφημα
 Χαῖρε παντὸς πιστοῦ ἀγαλλίαμα
 Χαῖρε ὁρῶν τοῦ Σωτῆρος τὸ κάλλος
 Χαῖρε παθῶν ὁ κουφίζων τὸ ἄχθος

Χαίροις Πάτερ Ἀντώνιε.

Υᾶδωρ τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ πηγῶν σωτηρίου, ἐπόμβρησον ἡμῖν θεοφόρε, καὶ σβέσον τὴν φλόγα τῶν παθῶν, τῶν προστρεχόντων τῷ ναῷ σου Ὅσιε, ὡς ἂν πάσης κακώσεως ρυώμεθα οἱ ἐκβοῶντες.

Ἀλληλούϊα.

Φέγγει τῷ Τρισηλίῳ, λαμπρυνόμενος Πάτερ, καὶ θείας κοινωνῶν μετουσίας, μὴ παύσῃ πρεσβεύων τῷ Χριστῷ, φθοροποιῶν παθῶν λιτροῦσθαι πάντοτε, Ἀντώνιε μακάριε, τοὺς ἐκβοῶντάς σοι τοιαῦτα.

Χαῖρε Βερροίας ὁ πολιοῦχος
 Χαῖρε τῆς χάριτος λαμπαδοῦχος
 Χαῖρε ἀντιλήπτωρ ἡμῶν ὁ θερμότατος
 Χαῖρε Βερροιέων προστάτης καὶ πρόβολος

Χαῖρε θείων ἀπολαύσεων ὑπὲρ φύσιν ἐντροφῶν
 Χαῖρε θάπτον τὴν ἀντίληψιν τοῖς αἰτουῖσι χορηγῶν
 Χαῖρε ὅτι βλυστάνεις ἰαμάτων τὴν χάριν
 Χαῖρε ὅτι ἐλαύνεις τῶν δαιμόνων τὴν βλάβην
 Χαῖρε φθαρτῶν ἀπάντων ὑπέρτερε
 Χαῖρε γερῶν τῶν ἄνω συμμετοχε
 Χαῖρε ὁδὴν τὴν τρισάγιον ἄδων
 Χαῖρε φωτὶ Τρισηλίῳ ἐκλάμπων

Χαίροις Πάτερ Ἀντώνιε.

Χαίρει ἐγκανχωμένη, ἢ σὲ ἐνεγκαμένη, Βέρροια τῇ λαμπρᾷ σου ἀσκήσει, καὶ ὡς θησαυρὸν πολυτελῆ, τὴν σὴν Κάραν σὺν τοῖς λοιποῖς λειψάνοις σου, πλουτοῦσα Πάτερ Ὅσιε, τῷ σὲ δοξάσαντι κραυγάζει.

Ἀλληλουῖα.

Ψ ἄλλον σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, τῇ Ἀγίᾳ Τριάδι, τὸν ὕμνον τὸν τρισάγιον Πάτερ, ἰκέτευε αἰεὶ σὺν αὐτοῖς, διδόναι ἡμῖν πταισμάτων συγχώρησιν, τοῖς πάντοτε προστρέχουσι τῇ πρεσβείᾳ σου καὶ βοῶσι.

Χαῖρε Ἀντώνιε θεοφόρε
 Χαῖρε ἀείφωτε ἑωσφόρε
 Χαῖρε θεωρὲ τῆς τοῦ Λόγου τερπνότητος
 Χαῖρε κοινωνὲ τῆς αὐλοῦ λαμπρότητος
 Χαῖρε κλέος καὶ ὑπόδειγμα εὐλαβῶν ἡσυχαστῶν
 Χαῖρε στήλη θεοτύπωτε ἀσκητῶν θεοειδῶν
 Χαῖρε τῶν μοναζόντων ὑποτύπωσις θεία
 Χαῖρε τῶν σὲ τιμώντων θαυμαστὴ προστασία
 Χαῖρε δι' οὗ παθῶν λυτρωθῆσομαι
 Χαῖρε δι' οὗ φωτὸς πληρωθῆσομαι
 Χαῖρε ἡμᾶς τῷ Κυρίῳ προσάγων
 Χαῖρε πρὸς ὃν ἐκβοῶ ἀνακράζων

Χαίροις Πάτερ Ἀντώνιε.

Ω τρισόλβιε Πάτερ, τῆς Βερροίας τὸ γέρας, Ἀντώνιε Πατέρων φαιδρότης, (ἐκ γ'.) τοὺς τὴν σὴν αἰνοῦντας βιοτήν, βιο-

τικῶν πειρατηρίων πάντοτε, ἀπάλλαττε πρεσβείαις σου, ὡς ἂν Θεῷ
ἀεὶ βοῶμεν.

Ἄλληλοῦια.

Καὶ αὐθις τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τὸν ἐν τῇ Σκήτῃ τῆς Βερροίας διαλάμπαντα
Καὶ τῶν θαυμάτων δοξασθέντα ταῖς δυνάμεσιν
Ὡς ἰσάγγελον τιμήσωμεν ἐν τῷ βίῳ·
Τῷ Σωτῆρι γὰρ ἀμέμπτως ἠκολούθησε
Καὶ παρέχει παρ' αὐτοῦ τὴν χάριν ἄφθονον
Τοῖς κραυγάζουσι, χαίροις Πάτερ Ἀντώνιε.

Δίστιχον.

Ἀντώνιε χαῖρέ σοι πόθῳ βοῶντι
Γερασίμῳ πάρεχε ἄνωθεν χάριν.

Λῶρον ἱερὸν πνευματικῶν ἐξ ὕμνων
Παύλου Ποιμένος Βερροίας καὶ Ναούσης
τοῖς τῇ Ἐκκλησίᾳ Μητροπόλει Ἀγίοις
ὄν λιταῖς φιλόανθρωπε Αὐτὸν φυλάττοις.

